

Молода Україна

журнал української демократичної молоді

РІК ВИДАННЯ XXXV

ТРАВЕНЬ — 1985 — МАЙ

Ч. 344

ВАСИЛЬ СИМОНЕНКО

8. 1. 1935 — 14. 12. 1963

50 років з дня народження поета.

ISSN 0026-9042

НАШІ ПРЕДСТАВНИЦТВА:

В Канаді:

B. Yaremchenko,
28 Frontenac Rd.
London, Ontario

Gregory Hawryluk
18 Meadowbrook Ave.
St. Catharines, Ont., L2M 7H1

Ihor J. Lysyk
885 Beaufort Ct.
Oshawa, Ont. L1G 7J7

T. Boyko
2582 Cornwall Dr.
Penticton, B.C.
Y2A 6X3

В США:

Головний представник
George Smyk
9559 Patton
Detroit, Mich., 48228

Iw. Ivahnenko,
72 Feather Bed Ln.
Hopewell, N. J. 08525

Leonid Jemetz,
2941 Amboy Road,
Warners, N. Y. 13164

W. Ponomarenko,
5802 Vandalia Ave. S. W.
Cleveland, Ohio, 44144

У зах. Німеччині:

Mychajlo Ihnatenko
2. Hamburg — Wandsbek,
Lesserstr. — 225
West Germany

В Англії:

A. Bondarenko
78 Kensington Park Rd.
London W. 11, — England

Австралія:

T. Myronenko
P. O. Box 302
Parramatta, N. S. W.
Australia 2150

МОЛОДА УКРАЇНА

Видає Центральний Комітет
Об'єднання Демократичної
Української Молоді.

Голова ЦК: О. ПОШИВАНИК

Редагує Колегія:

Л. Ліщина, С. Голубенко,
Ю. Криволап, В. Родак,
А. Лисий, О. Пошиваник,
Ю. Смик, О. Харченко,
Л. Павлюк.

Адміністратор Зіна Корець

MOLODA UKRAINA

A Ukrainian Monthly Magazine
Published by the Central Committee
of the Ukrainian Canadian Youth
Association — ODUM

In USA — Association of American
Youth of Ukrainian Descent.

President: A. Poszewanyk

5240 N. Le Claire Ave.
Chicago, Ill. 60630, USA

УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ:

Річна передплата

У США, у Канаді і в Україні	15.00 доларів
Ціна одного примірника:	1.50 дол.
В Австралії	10.00 дол. (австраі.)
Ціна одного примірника:	1.20 дол.
В Англії і Німеччині	11.00 дол. (америк.)
Ціна одного примірника:	1.25 дол.
В усіх інших країнах Європи	10.00 дол. (америк.)
Ціна одного примірника:	1.00 дол.
В усіх країнах Південної Америки	9.00 дол. (америк.)
Ціна одного примірника:	75 центів (америк.)

Зазначене число після прізвища передплатника означає останнє
число журналу, за яке заплачено передплату.

За зміну адреси просимо прислати поштові значки або інтер-
ціональні купони (International coupon) на суму 50 канадій-
ських центів.

Редакція не приймає матеріалів без підпису автора і застерігає
за собою право скорочувати статті і правити мову, рукописів
не повертає

Статті підписані прізвищем або ініціалами автора не завжди
відповідають поглядам редакції.

За зміст і мову оголошень редакція не відповідає.

Листування з редакцією та адміністрацією просимо слати:

MOLODA UKRAINA,

Box 40, Postal Station "M", Toronto, Ontario, Canada, M6S 4T2

В ЦЬОМУ ЧИСЛІ ЧИТАЙТЕ: Поезії: В. Симоненко, П. Косенко, Л.
Павлюк, О. Орач. В. Баштур — Оперета "Бій під Конотопом". Д-р А.
Лисий — Місяць травень — місяць Петлюри. А. Смик — 12-тиріччя
радіомовлення "Гомін України" в Детройті. ОДУМ Чикаго А. Юриня-
кові. О. П. — Переобрано Президію ОДУМ-у. Д-р А. Лисий — Все-
одумівський з'їзд 1985. Н. Сандул — Таня Дрозд. Звернення СКВУ
В. Бендер — Кривда. 5-ий Кобзарський табір ОДУМ-у. О. Пошиваник
— Про ОДУМ, "Волошки", бандури і балалайки. В. Шелест — Упо-
коївся о. прот. Т. Славченко. Ол. Клепач — Полтавський вечір. Сто-
рінка ЮноДУМ-у. Листи до редакції.

Василь СИМОНЕНКО

**
*

Задивляюсь у твої зіниці,
Голубі, тривожні, ніби рань.
Крешуть з них червоні блискавиці
Революцій, бунтів і повстань.

Україно! Ти для мене диво!
І нехай пливе за роком рік,
Буду, мамо, горда і вродлива,
З тебе чудуватися повік.

Ради тебе перли в душі сію,
Ради тебе мислю і творю.
Хай мовчать Америки й Росії,
Коли я з тобою говорю.

Одійдіте, недруги лукаві!
Друзі, зачекайте на путі!
Маю я святе синівське право
З матір'ю побути насамоті.

Рідко, нене, згадую про тебе,
Дні занадто куці та малі.
Ще не всі чорти живуть на небі,
Ходить їх добіса по землі.

Бачиш, з ними щогодини б'юся,
Чуєш — битви споконвічний грюк!
Як же я без друзів обійдуся,
Без лобів їх, без очей і рук?

Україно, ти моя молитва,
Ти моя розпука вікова...
Громотить над світом люта битва
За твоє життя, твої права.

Хай палають хмари бурякові,
Хай сичать образи — все одно
Я проллюся крапелькою крові
На твоє священне знамено!

**
*

Є тисячі доріг, мільйон вузьких стежинок,
Є тисячі ланів, але один лиш мій.
І що мені робить, коли малий зажинок
Судилося почать на ниві нерясній?

Чи викинути серп і йти байдикувати,
Чи долю проклясти за лютий недорід
І до сусід пристать наймитувати
За пару постолів і шкварку на обід?

Коли б я міг забути убоге рідне поле,
За шмат ції землі мені б усе дали...
До того ж і стерня ніколи ніг не коле
Тим, хто взува холуйські постолі.

Та мушу я йти на рідне поле босим,
І мучити себе й ледачого серпа,
І падати з утоми на покоси,
І спать, обнявши власного снопа.

Бо нива це — моя! Тут я почну зажинок,
Бо кращий урожай не жде мене ніде,
Бо тисяча доріг, мільйон вузьких стежинок
Мене на ниву батьківську веде...

КУРДСЬКОМУ БРАТОВІ

Борітеся — поборете!
Т. Шевченко

Волають гори, кровію политі,
Підбиті зорі падають униз,
В пахкі долини, зранені і зриті,
Вдирається голодний шовінізм.

О, курде, бережи свої набої,
Але життя убивців не щади!
На байстрюків свавілля і розбою
Кривавим смерчем, бурею впади!

Веди із ними кулями розмову,
Вони прийшли не тільки за добром:
Прийшли забрати ім'я твоє, мову,
Пустити твого сина байстрюком.

З гнобителем не житимеш у згоді:
Йому — панять, тобі — тягнути віз!
Жиріє з крові змучених народів
Наш ворог найлютіший — шовінізм.

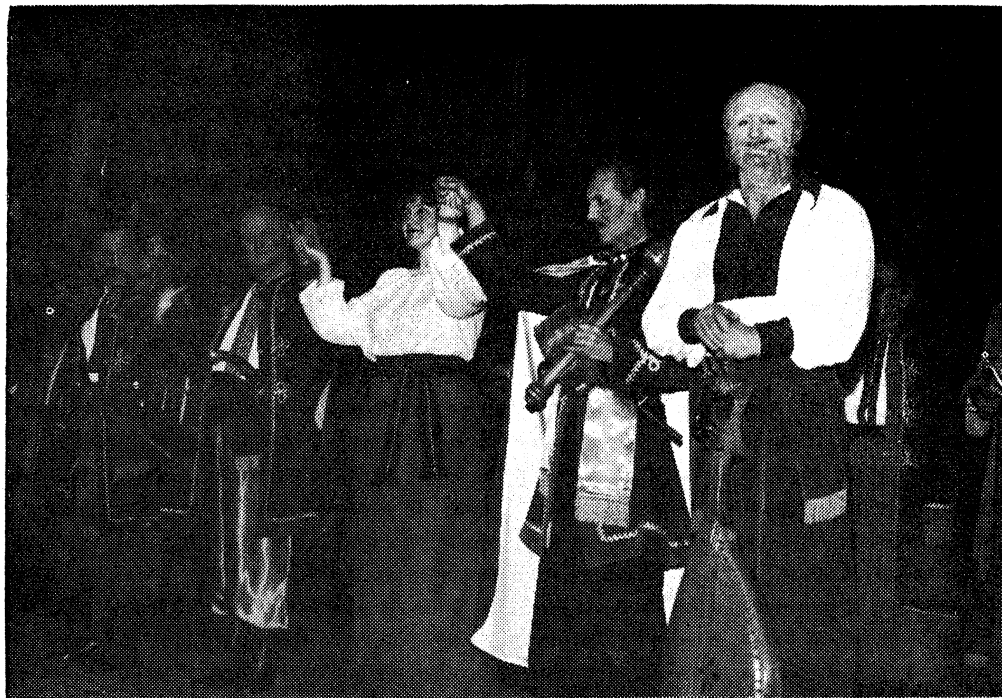
Він віроломство заручив з ганьбою,
Він зробить все, аби скорився ти...
О, курде, бережи свої набої,
Без них тобі свій рід не вберегти.

Не заколисуй ненависти силу.
Тоді привітність візьмеш за девіз,
Як упаде в роззявлену могилу
Останній на планеті шовініст.

В. БАШТУР

ОПЕРЕТА "БІЙ ПІД КОНОТОПОМ" У ВИКОНАННІ "КОБЗАРІВ"

Солісти з диригентом.
Зліва: Ярослав Гальчук,
Василь Лапко, Оксана
Метулинська, Василь Фе-
дик, Андрій Сорока.

Фото Ів. Корця

Останній час з української преси можна довідатись про пошавлену діяльність кобзарських мистецьких одиниць на Північно-Американському континенті і в Європі. Вони виконують велику національно-освідомлюючу роботу серед українського народу, а особливо серед нашої молоді. Відбуваються різні величаві концерти з участю бандуристів, яких публіка скрізь зустрічає з великим захопленням. До таких зустрічей треба зарахувати і постановку, яка чомусь пройшла не відзначена ніде в пресі, але яка була для любителів кобзарського мистецтва несподіванкою і сприйнята з великим захопленням, бо таке глядачі бачили вперше у виконанні молодечих кобзарських сил. А це сталося в неділю 26-го червня 1983 року, коли відбулась в місті Ст. Кетеринс, Онтаріо прем'єра оперети "Бій під Конотопом" силами ансамблю бандуристів ОДУМ-у — "Кобзарі" і чоловічого хору осередку СУМ — "Гомін", під мистецьким керівництвом Оксани Метулинської і Михайла Бубни. Постановка оперети відбулась в переповненій залі середньої школи ім. Лори Сікорд на вулиці Ніагара.

Основа оперети це — історична поема, яка прославляє перемогу гетьмана І. Виговського над москалями під Конотопом 1659 року, написана письменником П. Карпенком-Криницею і оживлена музикою нашого славного композитора Григорія Трохимовича Китастого. Оперета була добре розголошена по радіо і розрекламована в добре оформленій програмці, яку можна було набути при вступі в залю.

Ще довго до початку виставки, почали сходиться гуртками любителі українського мистецтва,

не тільки з Ст. Кетеринс, а навіть і з дальших місцевостей, як от Торонто, Лондон, Детройт, Баффало і ждали у вестибюлі і надворі поки, нарешті, відкрились двері залі. За короткий час зала була заповнена. А глядачі навіть і не підозрівали, що серед них знаходиться і сам творець музики до оперети "Бій під Конотопом" — Григорій Т. Китастих.

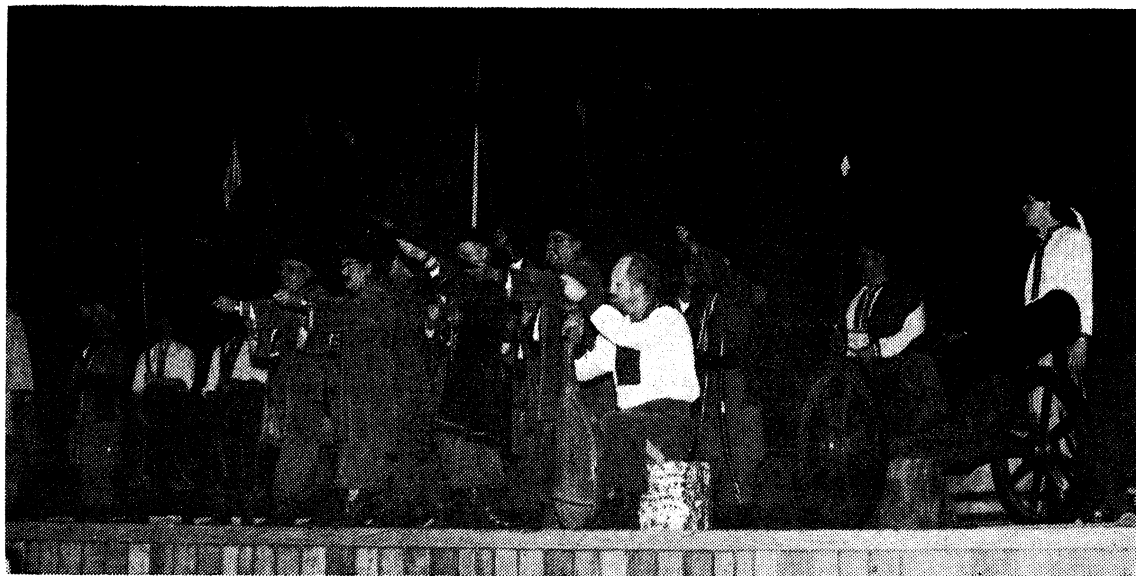
Розпочалась перша частина програми гимном України... Далше ішли чаруючі співи жіночого хору "Ясмин" під диригентурою О. Глібович, інструментальні виконання на скрипці і фортепіано братів Івана й Григорія Доценків та енергійні танці ансамблю "Воля". Присутні глядачі щедро нагороджували всіх виконавців бурхливими оплесками. Потім настала 15-ти хвилинна перерва.

Друга частина програми почалась виходом на естраду оркестри 26-ти бандуристів і музикантів з барабанами зі своїм диригентом О. Метулинською. Під акомпаньямент бандур на сцену виходить сотник козацького війська (у виконанні В. Лапка), який своїм прекрасним виразним тенором декламує про героїчну подію під Конотопом 324 роки тому назад... Далше на сцену, наче з розритої могили, виходить сивий-сивий козак-кобзар (у виконанні А. Сороки), що як учасник тієї надзвичайної битви, символічно передає її своїм нащадкам...

Перед глядачами розкинулась грізна картина баталії з гарматами, прапорами і т. д., картина козацької сили і слави, козацьких немирущих подвигів і героїзму! І коли полковник Гуляницький з козаками клялися міста ворогові не віддати

"Але міста не
віддамо, ні, не
віддамо!"

Фото Ів. Корця

і закричали: "Ні, не віддамо!" То в той час відчувалась їх рішучість битись до загибелі, як їм пропонували москалі. Все це треба було б кожному побачити на власні очі... Всі козаки були добре одягнені і озброєні шаблями, списами, а особливо виділялись полковник Гуляницький і гетьман І. Виговський (у виконанні Яр. Гальчука і Вас. Федика). Прекрасно! А бандури — ось було чути лагідні притишені акорди, але на знак руки диригента нарастали трагізм, струни зливались з голосами й вривались в серця присутніх на залі. Оперета закінчилась бравурним маршем всього козацтва під звуки бойових барабанів і бандур на слова "Гей, нумо, хлопці, до зброї!... блиснем шаблями! Двічі не вмирати!" Глядачі були зворушені і вдячні всім виконавцям оперети і кілька раз влаштували їм овації. Особливо зворушливий момент був по закінченні, коли на сцені з'явилися керівник Оксана Метулинська і маестро Григорій Трохимович Китастих і маленька Лідочка Михаськів піднесла їм обом квіти; схвильована і зворушена публіка ще довго не вгавала. Оплескам не було кінця.

На закінчення хочеться побажати всім учасникам-артистам, їх керівникам, режисерам, декораторам, адміністрації, дальшого успіху в їхній творчій праці. Початок був добрий, а кінець має

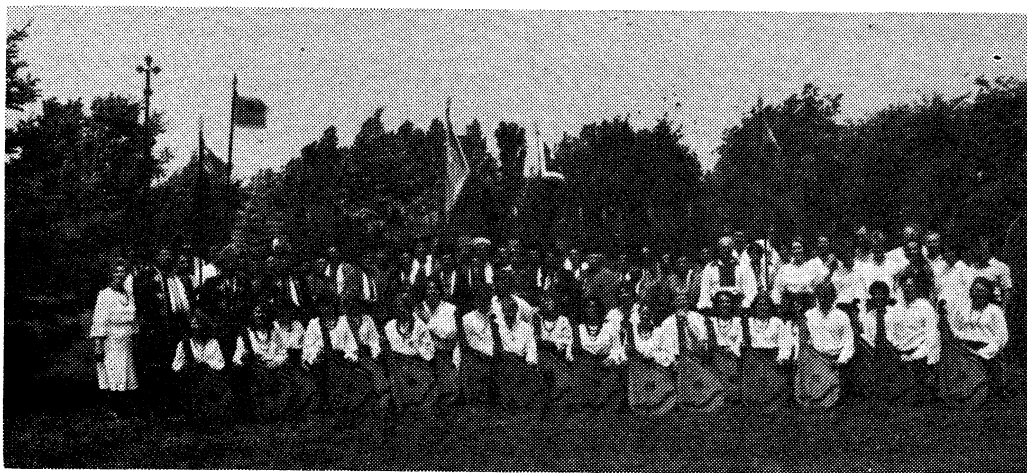
бути ще кращий. Нам оце стало відомо що те, що було зроблено в нас, в м. Ст. Кетеринс, Онт., вже повторено цим же ансамблем і по других містах Онтаріо, як Торонто, Лондон, Ошава, протягом 1984 року. Всі ми сподіваємось, що виконавці на цьому не заспокояться і в скорому часі ми їх знову побачимо на сцені у нас в якомусь другому гарному виконанні. Поле для їхньої діяльності — широке, аби бажання. Нехай Бог Милосердний допомагає їм у їхній корисній праці, а українське громадянство теж.

Для бажаних мати магнітофонну стрічку, з якої можна послухати перебіг оперети "Бій під Конотопом" і яка незабаром появиться в продажі, треба звертатись на таку адресу:

ODUM BANDURA ENSEMBLE KOBZARI

Mykola Metulynsky, Administrator
42 Bunting Road St. Catharines
Ontario, Canada L2P 1Z3

Шануючи клопітну працю всіх виконавців цієї постановки, Підготовчий Комітет опери влаштував для виконавців і гостей прийняття в Чорноморському Домі м. Ст. Кетеринс на якому представники організацій і духовенства висловлювали своє захоплення оформленням сцени і доскона-

Виконавці оперети "Бій під Конотопом"

Фото: Дон Кері

Д-р А. ЛИСИЙ

Андрій СМІК

МІСЯЦЬ ТРАВЕНЬ — МІСЯЦЬ ПЕТЛЮРИ

Ще не так давно жили ми в часах більш цікавих. В українських громадах в місяці травні по-жвавлювалося життя: створювалися комітети для свята Симона Петлюри, відбувалися гарячі дискусії, а то й сварки за те, як буде висіти його портрет, чи сам один, чи з іншими, хто буде промовляти і т. д. Були навіть курйозні випадки, коли найбільш завзяті бігали по сценах з аршинами, вимірюючи розмір його портрета, щоби, не дай Боже, портрет їхнього героя не був меншим портрета Петлюри. В кінці-кінців в більшості все по-лагоджувалося двома "академіями", на яких портрети вішалися і говорилося в промовах так, як це було любо їх організаторам.

Молодь виростала і дивувалася таким курйозам. Пізніше байдужіла, зникала зі сцени і з "академій". З ходом часу зменшилося люду, охолло завзяття, почали зникати з календарів наших громад колись гучні і чисельні "академії". Всесильний час робить своє діло. Навіть місяць травень проходить без згадки про Петлюру, хіба що відбудеться ще одна панахида, що є найлегше.

Та все ж хоч оцим коротким словом хочемо пригадати нашій одумівській молоді про цю незвичайну людину, яка дійсно є велетнем українства теперішнього століття. Кажуть, що для молоді в її виростанні і розвиткові потрібні герої, потрібні приклади. Ми рекомендуємо приклад Петлюри: людини, патріота, героя. Ми рекомендуємо його як постать історичної важливості, яка виходить можливо лише раз на століття на чоло нації і впливає на її буття, її історію, її майбутнє. Ми рекомендуємо його, як приклад незламності характеру і віри в свій народ.

Ми закликаємо нашу молодь знайти в своїй душі: принаймні частку петлюрівського вогню, щоби цей вогонь був завжди збуджуючим для них туди, звідки Петлюра виніс прапор любови і боротьби за свій народ. Ми закликаємо нашу молодь думати про Симона Петлюру в такім самім розмірі, як їхні ровесники думають про Вашингтона, Болівара, Гарібальді. Таку оцінку йому колись дасть історія.

Наше життя не стоїть. Зі сумом бачимо, як відходять від нас за своїм Отаманом його вірні петлюрівці. То ж в місяці травні схилимо наші голови перед маєстатом геройської постаті Симона Петлюри.

лим виконанням співаків і молодих музикантів. Присутній маєстро Г. Т. Китастих навіть висловився, що він і сам не вірив, що оперета така гарна і дякував ініціаторові постановки Миколі Метулинському і диригентам Оксані Метулинській і Михайлові Бубні за їхню пророблену велику працю.

Січень, 1985 р.

ДВНАДЦЯТИРІЧЧЯ РАДІОМОВЛЕННЯ "ГОМІН УКРАЇНИ" В ДІТРОЙТІ

13-го березня 1973 року українці Дітройту почули перші звуки нової радіопрограми "Гомін України" на хвилях 1090 АМ з радіостанції (тепер) WCAR.

Назву для нової радіопрограми вибрав керівник Кирило Цепенда, і вона дуже вірно віддзеркалює її напрямні і зміст. Відкриття програми розпочинається бадьорою пісню "Живи, Україно", сл. О. Олеся, муз. М. Гайворонського у виконанні нашої славної дітройтської Капелі Бандуристів, диригент Г. Китастих.

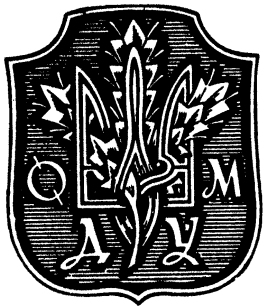
Програма закінчується гарною, ефективною пісню "Наш рідний край" муз. В. Третяка. Вміло і зі смаком дібрані пісні впевняють нас, що музична сторінка цілої радіопрограми буде репрезентована нашими найкращими зразками усіх її жанрів і так воно є до сьогодні. Протягом свого 12-річного існування не пропущено ані одної передачі, що свідчить про велике почуття відповідальності керівника перед українською громадою. Крім українських опер і симфоній, передавано театральні п'єси, симфонічні поеми, кантати, найкращі зразки нашої церковної музики, врешті, народні і клясичні пісні у виконанні наших кращих солістів і вокально-інструментальних ансамблів.

Керівник переводив інтерв'ю з місцевими і приїжджими авторитетними громадськими і політичними діячами нашого національного і релігійного життя. Вісті з медицини в опрацьованні д-ра М. Данилюка в дуже доступній формі слухачі сприймають з особистим зацікавленням. Спортові вісті з життя нашого "Черника" передаються відповідно до сезону (М. Богданович) і це має корисний і виховний вплив на спортове життя нашої молоді. Великою допомогою в існуванні і розвитку радіопрограми є майже всі наші підприємці і установи, за що їм щира подяка.

Українці Дітройту слухають передачі з великою увагою, бож це наша найкраща товариська і організаційна сполука. Значення і можливості радіо неоцінені. Засяг радіо більший ніж телевізії. Радіо — це наш безпосередній зв'язок з громадою, це школа і розвага. Щирі гратуляції належать керівникові "Гомону України" Кирилові Цепенді, який протягом 12 років приносить до наших домів великий скарб — українську пісню. Бажаємо успіхів!

Слухайте нас кожного понеділка від години 2-ої до 3-ої по полудні на хвилях 1090 АМ. Передача молоді, згуртованої при ОДУМ, відбувається в перший понеділок кожного місяця.

(Свобода)

ЗУСТРІЧ ОДУМ-у

США Й КАНАДИ З УКРАЇНСЬКИМ ГРОМАДЯНСТВОМ

п р и с в я ч е н а

35-ТИЛІТТЮ

ОБ'ЄДНАННЯ ДЕМОКРАТИЧНОЇ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ

в і д б у д е т ь с я

від 30-го серпня до 2-го вересня 1985 р.

на оселі ОДУМ-у "УКРАЇНА" біля Лондону, Канада

ПРОГРАМА ЗУСТРІЧІ:

П'ЯТНИЦЯ 30-го серпня: 6-та год. вечора:

Товариська вечірка молоді — Господар філія ОДУМ-у в Лондоні

СУБОТА 31-го серпня:

Міжфіліальні спортові змагання від 10-ої години ранку

Відповідальна філія ОДУМ-у в Лондоні

О 6-ій годині вечора в залі оселі ОДУМ-у "УКРАЇНА"

БЕНКЕТ І ЗАБАВА

З доповідями виступлять виховники ЮнОДУМу: Оксана Родак, Ігор Лисик, Борис Харченко та Голова Американського Комітету Святкування 1000-ліття Хрещення України Д-р Анатолій Лисий.

Господар бенкету — Світлана Ліщина

На забаві гратиме оркестра "Стефоні Даймонд"

НЕДІЛЯ 1-го вересня:

10:30 год. ранку: Служба Божа

12-та год. дня: слово голови ЦК ОДУМ-у Ол. Пошиваника

Дефіляда одумівської молоді. На Службі Божій і на Дефіляді присутність одумівців в одностроях обов'язкова.

12:30 год. дня: Спільний одумівський обід

2:00 год. дня: КОНЦЕРТ одумівських гуртків самодіяльності

Перед концертом матиме слово мгр. Віктор Педенко — член Канадського Комітету Святкування 1000-ліття Хрещення України

Відповідальна за концерт Оксана Метулинська, тел.: 416-688-6315

— ВЕСЕЛА ВАТРА —

Телефон голови Комітету Зустрічі в Лондоні, Бориса Яремченка 519-681-7468

**ЗАКЛИКАЄМО УКРАЇНСЬКЕ ГРОМАДЯНСТВО ДО МАСОВОЇ
УЧАСТИ.**

КОМІТЕТ

ОДУМ ЧІКАГО ЮРИНЯКОВІ

Петро КОСЕНКО

ЦИГАНЧА

Минулого року приготівляючи виставку різних видань ОДУМ-у з нагоди відкриття будинку ОДУМ-у в Чікаго, знайшли в архівах папку радіопередач. Виходить, що місячні радіопередачі філії почалися багато раніше, як ми раніше згадували. Першу місячну передачу ОДУМ-у надано 1961 року. А це значить, що цього року ОДУМ Чікаго розпочав 25-ий рік своїх радіопередач на програмі подружжя Самбірських. Дикторами передач ОДУМ-у Чікаго в роках 1981-84 були: Наталя Коновал, Шура Косогор, Петро Шкребець, Віра Коновал, Андрій Косовський, Лариса Яскевич, Павло Пошиваник, Ліда Шкребець, Олексій Пошиваник, Катя Волковець, Олесь Коновал, Орися Завертайло, Мотя Пошиваник, Тарас Коновал, Лариса Завертайло, Маруся Шкребець, Рая Карасейчук, Володимир Лень, Олександра Будник, Ніна Верхогляд та Валентин Мороз.

Цьогорічну травневу передачу філії, яку провів Анатолій Островський була присвячена великому приятелю молоді, а молоді ОДУМ-у зокрема, особі молодій душею, Анатолієві Юринякові. Анатолій Юриняк, якого статті постійно появляються по різних газетах та журналах, народився 1902 року на Проскурівщині, в західній частині Поділля, в теперішній Хмельницькій області. Правдиве прізвище його є Юрій Кошельняк. В Києві він закінчив 1934-го року Київський університет з правом викладати мову та літературу. 1940-го року зголосився на педагогічну працю в північній Буковині, щойно тоді занятій советами. В часі німецької окупації України Анатолій Юриняк працював як педагог і також у часописі "Український голос", що виходив на Поділлі. В грудні 1943-го року евакувався спершу до Львова, потім до Кракова, а звідти німецький арбайтзамт послав його на фабрику в Дрезден. Після капітуляції Німеччини, Юриняк був у ди-пі таборах, спочатку в Людвігсбурзі, пізніше у Бад-Верісгофен та в Новім Ульмі коло Дунаю, де працював в редакції газети "Українські вісті" які видавав Іван Багряний з своїми прихильниками та викладав в українській гімназії в Райнгард казенне літературу.

В Америці жив він у різних містах, в Нью-Йорку, Детройті, Лос Анджелосі, Міннеаполісі та Чікаго. Тепер живе в Каліфорнії.

Минулого року минуло сорок років його літературної діяльності у вільному світі. З часу, коли він взагалі почав творити, писати поезії та нариси минуло понад шістьдесят років. В особі Анатолія Юриняка ми маємо не тільки плідного письменника, але й активного діяча на культурно-громадській ниві на еміграції. Більшість його знають як літературного критика і літературознавця. Ще в 1955-му році вийшла його книга "Літературний твір і його автор" в Буенос Айресі. Від того часу видав він такі праці: "Творчі компоненти літературного твору", "Літературні жанри — повісті, поеми і драми", працю на лі-

Не спокушай мене красою
Твоїх божественних очей
І темною, мов ніч, косою
На білизні твоїх плечей.
Йй-Богу, любя, далєбі
Ти так подібна на циганку. —
Як не кажи, — ніщо в тобі
Ніяк не зраджує дніпрянку!
Та хто не був би предок твій,
Чи справді циган мандрівничий,
Чи грек, чи турок войовничий,
Чи молдованин-гречкосій
Ти наша. В тебе кров бурлацька.
Вона кипіла в тім кітлі,
Де гартувалася козацька
Легенда нашої землі.

Дай руку. Бач, на видноколі
Схрестились степові стежки, —
Так у віках на цім же полі
В боях твої й мої батьки
Навік схрестили наші долі.

Ходімо ж, любе, циганча,
В далеку путь, в життя майбутнє
І, може, виходим щось путнє
Без самопалу і меча...

1942

тературно-мистецькі та суспільнонаціональні теми під назвою "Критичним пером" та оповідання і фейлетони у книзі "Камікадзе падає сам". Крім них він написав дві п'єси: "На далеких шляхах" та "Справжня наречена" — комедія на три дії з життя української молоді в Америці, яку він присвятив українській молоді, а ОДУМ-у Чікаго зокрема. Живучи в Чікаго Анатолій Юриняк видав збірку поезій, в якій в вступному слові до читачів пише: "Випускаю в світ поетичну збірку "Людя і собі" я свідомий того, що дальших збірок не буде. Це перша збірка є водночас і остання". Його поезії є повні бадьорости й життя. Ось початок заспіву до збірки:

"Співаймо сьогодні чудові пісні —
Як змалку ловили ми щастя у сні.
Як світ розкривався, мов казка, щодня,
Сміялось нам сонце і пахла земля!..

Другові молоді ОДУМ-у А. Юринякові в передачі було присвячено пісню "Не шкодую за літами" композиції Григорія Китастого у виконанні капелі бандуристів ім. Тараса Шевченка.

Достойна Сузанна Фіш, Міністер Громадянства і Культури, отримує на Український Великдень в подарунок писанку від Марійки Балдецької під час відзначення і нагородження тих хто добровільно працює для суспільства. Марійка була нагороджена за довголітню працю з одумівським танцювальним ансамблем "Веснянка" керівником якого є її батько Микола Балдецький.

Торонто, 14 квітня 1985 р.

Фото: Гері Бічі

ЗБОРИ КОША С. В. ОДУМ-У КАНАДИ

Дорогі Друзі ОДУМ-івці!

Засідання Головної Ради Коша Старших Виховників ОДУМ-у Канади відбуваються в останній четвер кожного місяця, в одумівській домівці при 404 Бетирст вул., в Торонто, о 7:30 год. вечора.

Присутність нижчеподаних членів управи Коша є обов'язкова.

Голова — Василь Тимошенко
1-ий заступник — Віктор Ліщина
2-ий заступник — Таня Гладьо
Секретар — Віра Харченко
Фінансовий референт — Ірина Степова
Референт таборів — Павло Лисик
Референт зв'язків — Наталка Сандул
Референт спорту — Юрій Павлюк
Культурно-освітний реф.
Вільний член — Ігор Лисик
Контрольна комісія — Віктор Педенко

В найближчих місяцях збори будуть:

30-го травня, 27-го червня, 25-го липня, 29-го серпня

Всіх зацікавлених ласкаво запрошуємо.

Г. Р. С. В. ОДУМ-у Канади

РОЗКЛАД ТАБОРІВ ОДУМ-У НА 1985 РІК

КАНАДА

Оселя ОДУМ-у "Україна", Лондон, Онт.

Від 29-го червня до 13-го липня
19-ий Табір Виховників Юного ОДУМ-у

Від 14-го до 27-го липня
23-ій Відпочинково-Виховний Табір Юного ОДУМ-у і Спортовий Табір

Від 28-го липня до 11-го серпня
6-ий Кобзарський Табір ОДУМ-у

С Ш А

Оселя ОДУМ-у "Київ", Аккорд, Н. Й.

Від 6-го до 20-го липня
Відпочинково-Виховний Табір Юного ОДУМ-у

Від 27-го липня до 10-го серпня
Табір Бандуристів

О. П.

ПЕРЕОБРАНО ПРЕЗИДІЮ ОДУМ

Новообрані члени Ц.К. ОДУ-М-у.

Зліва: Олександр Непрель, Наталка Павленко, Олексій Пошиваник (голова), Віра Харченко і Микола Мороз.

Ошава, Онтаріо
6 квітня 1985 р.

Фото Ів. Корця

В днях 6-7 квітня ц. р., в Ошаві, Онтаріо відбувся 6-ий Всеодумівський З'їзд — 27-ма Конференція Центрального Комітету ОДУМ, де були перевибори Президії Центрального Комітету ОДУМ.

На трирічну каденцію наново обрано на голову Олексія Пошиваника. До складу Президії входять: перший заступник — організаційний референт Олександр Непрель, другий заступник референт молоді Віра Харченко, секретар — Наталя Павленко, фінансовий референт — Микола Мороз.

Останні чотири — це студенти університетів і молоді професіоналісти, які вже народилися на американському континенті і з дитинства вросли в ряди ОДУМ. Вони поступово перебирають керівництво свого об'єднання, а старші довголітні провідники ідуть на короткий заслужений відпочинок, самозрозуміло лише на короткий, бо організація й українська громада далі їх потребує.

За довголітню активну працю в Центральному Комітеті ОДУМ слід відмітити уступаючих членів ЦК ОДУМ, а саме: д-ра Юрія Криволапа, мгра Віктора Педенка й інж. Євгена Кальмана.

Крім організаційних справ, з'їзд вшанував одноквилинною мовчанкою у річницю смерті пам'ять почесного члена ОДУМ Григорія Т. Кистастого.

З'їзд вислав листа подяки до Джо Кларка, канадського міністра закордонних справ, який, перебуваючи в Советському Союзі, підняв справу звільнення Данила Шумука.

Рішено було, що цьогорічна зустріч ОДУМ, в інтернаціональний рік молоді та з нагоди 35-ліття ОДУМ, відбудеться в Канаді на одумівській оселі "Україна" коло Лондону, під час вікенду Дня Праці. Зустріч ОДУМ на 1986 рік заплановано відбутися в Детройті.

На 1985 рік затверджено такі літні табори: в Канаді на оселі "Україна", табір виховників, від

29-го червня до 13-го липня; виховно-відпочинковий (спортовий) від 14-го до 27-го липня; кобзарський табір, від 28-го липня до 10-го серпня.

У США табори будуть на оселі "Київ" — виховно-відпочинковий, від 6-го до 20-го липня; кобзарський табір від 27-го липня до 10-го серпня.

Стефанія БУБНЮК

НОВА КНИЖЕЧКА ДЛЯ ДІТЕЙ

Елліс Гру Гелл: РОДИНА БОБРІВ. Оповідання з природи у вільному переказі на українську мову **Лесі Бризгун-Шанти.** Ілюстрації Віталія Литвина.

Видання ОПЛДМ. Торонто, 1984. 42 стор.

Недавно вийшла з друку нова книжечка для дітей шкільного віку від 9 до 11 років під наголовком "Родина бобрів".

У своєму вільному переказі цього оповідання для дітей Леся Бризгун-Шанта змальовує в яскравих барвах не тільки життя родини бобрів, але й природу, в якій вони живуть. Головну роль в оповіданні відіграє Довгохвостий, один з дітей родини бобрів, якому приходить пережити багато пригод після пожежі лісу та втечі за шуканням нового дому.

Відбившись від своїх батьків, Довгохвостий зустрічає по дорозі Плюскача з другої родини бобрів, які разом перемагають всякі труднощі, перепливаючи глибоку річку. Вкінці віднаходять свої родини та нову батьківщину за річкою біля озера, де будують собі нову хатку.

Оповідання не тільки цікаве, але й рясно ілюстроване та й друк читкий. Діти напевно будуть читати його з захопленням. Отож саме тому батьки повинні набути цю книжечку для своїх дітей, а також подбати, щоб вона знаходилася в усіх книгозбірнях українських шкіл.

Д-р А. ЛИСИЙ

ВСЕОДУМІВСЬКИЙ З'ЇЗД 1985

Черговий Всеодумівський З'їзд в цьому році відбувся в Ошаві, Канада. Господар: філія ОДУМУ і ТОПу Ошави. Тричі дякуємо! Друзі з Ошави постаралися, дали місце, дали їсти, дали теплу тоwarzиську опіку.

Для мене найкращою частиною будьякого з'їзду є зустріч з друзями. З далеких сторін, від праці, від своїх особистих турбот з'їжджаємося, як ніби на родинну зустріч. Роками ми крокуємо разом, звикли один до другого, ніби брати і сестри. Коли когось нема — жаль стає, чому не приїхав, що сталося? В цьому є велика заслуга ОДУМУ — плекання дружніх братерських відносин. А в товаристві життя стає більш повноцінним, праця стимулюючою. Довгий шлях цей наш одумівський! В цьому ж році ОДУМові сповняється 35 років!

На з'їзді сталася тиха революція. До керівництва в ОДУМі прийшли молоді завзятці. "Стара"

гвардія відійшла на "заслужений відпочинок" без пенсії. Так наші всім відомі одумівські зубри Юрій Криволап, Віктор Педенко та Євген Кальман з задоволенням повертаються в середовище сірої рядової одумівської братії. На їхнє місце на вершині Центрального Комітету стали Олександр Непрель, Віра Харченко, Наталка Павленко і Микола Мороз. Цим сміливцям треба гратувати. Вони нарешті переступили рубікон вагання. На чолі ж Центрального Комітету після лише однієї каденції залишився Олексій Пошиваник. В цій трансформації вибір був досить логічним: Олексій матиме можливість виконати багато задуманих плянів і в той самий час передасть досвід багаторічної праці в ОДУМі новій зміні на драбині одумівського керівництва.

Бажаємо новому Центральному Комітетові ОДУМУ багато успіху і настирливої праці. Нехай ця зміна буде новим подихом в житті і майбутності одумівської спільноти.

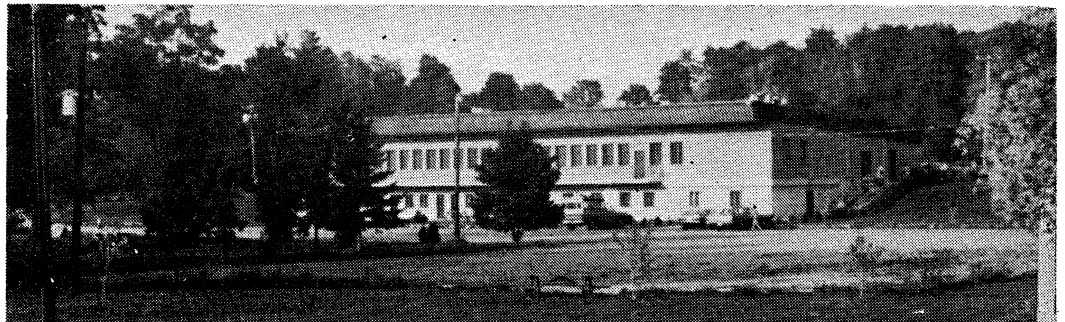
"UKRAINA" VACATION RESORT INC.

"УКРАЇНА" ВІДПОЧИНКОВА ОСЕЛЯ

Board of Directors: P. O. Box 1716, Stn. "A", London, Ont., Canada N6A 5H9

Resort: R. R. 1 (Gore Road), Dorchester, Ont., Canada N0L 1G0

Tel: (519) 455-9939 (519) 453-6130

Оселя розташована на окраїні м. Лондону, Онт., Канада, в містечку Дорчестер. На оселі відбуваються Курси Виховників ОДУМ-у, Відпочинково-Виховні Табори Ю-ОДУМ-у, Спортивні Табори ОДУМ-у, Кобзарські Табори ОДУМ-у, одумівські зустрічі, з'їзди, конференції, пікніки та різноманітні імпрези. Заля оселі приміщує 600 осіб і надається на різні українські імпрези з модерним кухонним устаткуванням та смачними українськими стравами. Оселею керує Рада Директорів. Голова — М. Співак. Зацікавлених прошу писати або телефонувати на повище подану адресу. При нагоді відвідайте оселю, а ми будемо сердечно вітати Вас.

Інформує І. ДАНИЛЬЧЕНКО — заст. голови та орг. референт

МОЛОДЕЧІ СИЛИ

ТАНЯ ДРОЗД

Дівочий хор філії ОДУМ-у в Торонто "Троянда". Диригент — Таня Дрозд — сидить посередині.

Торонто, 31 березня 1985 р.

Фото Ів. Корця

В цій числі, дорогі читачі, мені приємно познайомити вас із моєю подругою яка є диригентом ново-створеного ОДУМ-івського дівочого хору "Троянда", а саме з Танею Дрозд.

Таня є znana в нашій одумівській родині вже з давніх років. Ще як її старші сестри були на таборі "Сокил", а вона ще була маленька, Таня приїжджала туди з мамою під час вакацій. Вона все прибігала до одумівців які її радо приймали до гурту. А як піросла то належала до Юного ОДУМ-у і була на всіх одумівських таборах.

Усе їй молоде активне життя пов'язане з ОДУМ-ом і з нашою церковною громадою.

Успішно закінчивши Недільні Курси та Курси Українознавства ім. Ів. Котляревського при Катедрі св. Володимира в Торонто, Таня деякий час працювала з дітками у дитячому садочку. Пізніше допомагала учительці п-ні Козій в першій класі і вчила дітей співати. Хоч і не є постійний член катедрального хору проте, на рекомендацію п-ні В. Родак — диригента хору — Таня з приємністю співпрацювала з керівником Недільного Курсу паном Шкуркою. Вона вчила курсантів церковних пісень і час від часу керувала ними в церкві під час Літургії.

15 років належала до ансамблю бандуристів

ім. Гната Хоткевича під керівництвом п-ні В. Родак, де останні роки була одна з її інструкторів. Брала участь у кобзарських таборах. Таня також працювала в школі де пан Боднарчук був директором — тут вона вчила дітей гри на бандурі і співу.

Таня закінчила 10 років Музичної Консерваторії гри на фортепіано і деякий час давала приватні лекції у себе дома; брала участь в музичних фестивалях організованих Комітетом Українців Канади де одержувала високі нагороди. Працювала на літніх церковних таборах та не раз брала на себе відповідальність мистецького керівника.

Таня завжди була активним членом Філії, а в 1983-1984 р.р. була головою. Під час її головування подруги піддали думку щоб створити ОДУМ-івський дівочий хор. Маючи музичну освіту вона залюбки на це погодилась, і так створився хор де є диригентом наша молода одумівка подруга Таня Дрозд. Хор "Троянда" вже виступав на концерті у пам'ять Тараса Шевченка і на вечорі у пам'ять Василя Симоненка.

Бажаємо тобі Таню та усім хористам якнайкращих успіхів.

Наталка Сандул

З В Е Р Н Е Н Н Я

ПРЕЗИДІЇ СЕКРЕТАРІАТУ СВІТОВОГО КОНГРЕСУ ВІЛЬНИХ УКРАЇНЦІВ ДО УКРАЇНСЬКОЇ ОРГАНІЗОВАНОЇ СПІЛЬНОТИ З ПРИВОДУ ТРАВНЕВОЇ АКЦІЇ В 1985 РОЦІ

Світовий Конгрес Вільних Українців проголосив 1985 рік "Роком Української Молоді". Коли подумаємо над цими словами, то перед нашими очима стане питання не тільки самої молоді, але теж і питання майбутності наших Церков, організацій, родин — усієї нашої громади, і то не тільки у вільному світі.

Наше майбутнє треба нам проєктувати далеко наперед не на роки, а на десятиріччя, і для цього необхідна нам здорова, сильна духом і тілом українська молодь. Сьогоднішні молоді люди за кільканадцять років будуть уже дорослими громадянами. Їхнім завданням буде перебрати всі ті обов'язки, які ми тепер виконуємо. Тому нашим бажанням є всіма доступними нам засобами дати нашій молоді якнайкраще виховання й освіднення, щоб таким способом підготувати її до всіх проб і завдань, які чекають її в майбутньому.

Віriamo в силу українського духа і невмирущість нашого народу, але стояти осторонь не можемо. Каже народна мудрість: На Бога уповай, але рук прикладай.

З огляду на натиск русифікації і нищення наших культурних надбань московським окупантом, мусимо зокрема пильно плекати українську мову й культуру і дбати про розвиток української науки у вільному світі. Нашим завданням є подбати й особливо цього року наголосити, щоб українська молодь не розплилася в неукраїнському оточенні, а зберегла українську свідомість. Комісії і ради СКВУ, діяльність яких безпосередньо зв'язана з молоддю, склали пляни праці, що їх поміщено у "Віснику" СКВУ за травень 1985 р.

Запляновано:

- видавати публікації і книжки для молоді;
- посилити участь молоді у школах і студіях українознавства та молодечих організаціях, а теж її зацікавлення працею української громади;
- відбути Світовий Конгрес Української Молоді.

Завдання важливі — поле до праці широке. Але ми знаємо, що здійснення всіх починів вимагає не тільки багато праці, а також матеріальних засобів. Однак ми віriamo в поміч людей доброї волі і матеріальну допомогу, яку українська громада так щедро виявляла досі.

Тому, що наша молодь — це пересемники наших завдань, ми зобов'язані дати молодим людям нагоду активізуватись у громадській та суспільній праці. З тією метою вибрано цьогогорічне гасло "Молодь — Українському Народові!",

КОНКУРС НА СТАТТІ ПРО ЖИТТЯ В УКРАЇНІ В 1930-их РОКАХ

Щоб одумівська і прихильна до ОДУМ-у молодь ближче познайомилась з життям українського народу в Україні в 1930-их роках, проголошуємо конкурс на найкраще написані статті. Статті мають бути 500 до 2000 слів і мають бути подані джерела. Також мають бути залучені копії уривків важливіших джерел. Мова може бути неукраїнська, але переможець тоді отримає тільки половину призначеної нагороди.

Нагороди будуть такі:

	14-17 років	18-30 років
Перша	\$200	\$300
Друга	\$140	\$200
Третя	\$80	\$100

Нагороди є з фонду пам'яті Катерини Мороз. Цей фонд в сумі 10,000 дол. створили чоловік покійної Григорій Мороз і родина.

Жюрі робитиме рішення про зміст, вживання нових джерел і загальну вартість статей. Статті мають бути надіслані на адресу журналу "Молодої України" до 31-го грудня 1985 р.

Центральний Комітет ОДУМ-у

щоб молодь різними акціями, діями і починами виявила свій вклад у завдання: "давати всяку можливу допомогу українському народові в його змаганнях за волю і державну незалежність".

IV Світовий Конгрес Вільних Українців збудив в українській громаді нові надії і потвердив потребу посиленої активності СКВУ на внутрішньому і зовнішньому відтинках в дусі національної солідарності. Для того нам потрібна фінансова підтримка всіх українських установ і громадян, які розуміють вагу послідовної і постійної праці. Тому, як і щороку в місяці травні, звертаємося до всього зорганізованого українського громадянства і до всіх українців допомогти нашій найвищій установі — Світовому Конгресові Вільних Українців — виконати наші завдання, зокрема особливе завдання на 1985 рік — зреалізувати наші пляни щодо української молоді.

Жертвуючи щедро на потреби СКВУ, жертвуємо рівночасно й на потреби молоді. Слова Тараса Шевченка: "Раз добром налите серце звик не прохолоне" хай будуть нам запорукою успіху в праці для молодого покоління.

Президія Секретаріату
Світового Конгресу Вільних Українців

Віталій БЕНДЕР

КРИВДА

З рукописного циклу "Правдиві історії"

До 9-ої класи домандрувало нас 17 — десять хлопців і сім дівчат. Сиділи тепер по одному за кожною партою, ще й кілька зайвих, цілковито не зайнятих. А в першій класі сиділи по двоє і всім місця не вистачало, вчителька мусіла за деякі парти садовити по троє. Колись хлопчача від дівчинки можна було відрізнити хіба по одежі та волоссі. А тепер дівчата в школу йшли з належним косметики і в сукнях, що добре вирізблювали їхні принади.

Всі дівчата в нашій класі вдалися не згірші, але Софія Малець, донька директора магазину, була справжньою красунею. Обличчям і станом, від п'ят до голови, вона являла собою ідеал симетрії. Не можна було втриматися, щоб не зирнути в її бік кілька разів протягом лекції. При такій позиції свого батька, вона, мабуть, лише пташиного молока не мала. Зодягалася вишукано. Щоденно вона приносила в школу повний портфель каняпок з різними делікатесами і щедро роздавала їх учням класи. Багатство не зробило її ані вередливою, ані розбещеною. Була вона дуже товариська, щебетлива. Їхній дім перетворився на неофіційний клуб — завжди в ньому повно молоді, її ровесників, особливо влітку, коли в акуратно доглянутому саду ми танцювали деколи до ранку під їхній новий патефон.

Її мати, Галина Іванівна — вона страшенно не любила, коли хтось кликав її "тітка Галина" — не тільки не сердилася, що ми часто обертали їхній дім в заїжджий двір, а була надзвичайно вдоволенна такою популярністю своєї доньки.

Хлопців до Софії липло багато. Зрозуміло, вона фліртувала, дозволяла проводити себе додому, але з вибраним, постійним кавалером не по-

спішала, хоча, як казали, один з провожаючих удостоювався трохи більше привілеїв, ніж інші. Та й чого спішити, коли така загальна увага від парубочого середовища?

Влітку 1939 року нас, старшекласників, повезли до одного близького колгоспу рятувати досягаючи хліба від осотної епідемії. Осот — це такий ворог, що має просто безкінечний корінь, не докопаєшся до нього. Дали нам лопати, сапи, серпи й пару кіс. Де ґрунт був м'якший, ми викопували, а деінде цюкали серпом чи сапою, а де траплялися глушина, то бралися за коси, щоб хоч не допустити цей бур'ян до насінневого визрівання.

Отут якраз і сталося. Один хлопець орудував косою в осотних хащах, а позаду Софія, обернувшись до нього спиною, щось там пліткувала з подругою. Учень, замахнувшись косою, втратив рівновагу, обернувшись на півкола і з того ж замаху зачепив косою Софіїну п'яту, а вона мала на ногах щось з парусини, яке проти коси не було ніяким захистом. Дівчина скрикнула, упала, зомліла, а з ноги задзюрчала кров...

В шпиталі ногу підлатали, рана зажила швидко. Найгіршим було те, що коса підрізала якийсь нерв, Софіїну ліву ногу дещо стягло в коліні і вона стала кривою. Було там плачу в хаті. Ридали батьки, а ще більше сама дівчина, та й ми, її співучні, теж неабияк засумували. Посумували, а потім, якось зовсім не змовляючись, а так само собою перестали ходити до неї в гості. Лунав вечорами патефон, линули модерні мотиви, а в саду лише одна заплакана Софія та ще хіба така ж, пририта горем мати. З кривою дівчиною, яка вона там не вродлива й багата, ніхто не мав великого бажання знатися.

Не знаю, чи це наша загальна невихованість, чи, може, природня хлоп'яча пиха в незрілому віці, але нам чомусь було страшенно соромно йти по вулиці поруч неї. Нас ціпнула ніяковість, нам видавалося, що її присутність змалювала нас в очах інших, робила неповноцінними. В класі її тепер оминали, хоч вона й далі приносила всякі їстівні ласощі. Навіть дівчата, і ті норавли позбулися її компанії. Швидко помітивши свою зайвість, вона перестала ходити до клубу, сиділа переважно вдома.

Наступного літа, десь в кінці липня, коли вже завершило на другу половину дня, я поспішав по вулиці, де жила Софія. Раптом з-за рогу вийшла її мати, Галина Іванівна. Я хотів був зкурнути на протилежний бік вулиці, але не встиг, вона угледіла мене і гукнула, щоб я зачекав. Не привітавшись зі мною, вона сердито сказала:

R. CHOLKAN & CO. Ltd.2204 Bloor St. W.
Toronto, Ont. M6S 1N4**INSURANCE FOR: FIRE, AUTO, LIFE**
УСЯКОГО РОДУ АСЕКУРАЦІЇ ВІД ВОГНЮ,
НА АВТА, ВІД КРАДЕЖІ, НА ХАТУ.

Телефонуйте до

ЯРОСЛАВА КОВАЛЯ**Tel.: 763-5666**

— Ви, парубки, як вам не соромно? Чи у вас серця в грудях, чи холодний лід? Ось хоча б і ти... Ти чому тепер до нас ніколи не заходиш? Боїшся, що Софійка скалічена? А що вона, на шию тобі кидається, заміж хоче за тебе вийти? Все, що їй зараз потрібно від вас, знайомих ровесників, це товариськості, дружнього гурту, молодечого світу... А ви всі як змовилися, відвернулися від дівчини, покинули її саму в найтяжчу хвилину, коли їй потрібні підтримка, веселе слово, компанія... У неї ж, бідної, очі ніколи не висихають. Оце така ваша подяка за її минуле довір'я, гостинність і щедрість? Ти дуже зараз зайнятий? — грізно домагалася Галина Іванівна.

Я міг сказати "так", але не осмілюся.

— Ні, промирив я.

— То ходім мерщій до нас. Вдавай, що ти не дістав від мене прочухана, а сам напросився в гості...

Софія сиділа на плетеному кріслі в саду, на літньому столі лежала розкрита книжка. Угледівши мене, вона зірвалася, підхопила спеціально зроблений для неї ціпок, що кінцем упирався в її лікоть, і заспішила мені назустріч, налягаючи на ліву ногу. Вся вона саяла і видавалася ще вродливішою, ніж раніше.

— Вітасику, дороженький хлопчику! Ти не забув мене, вирішив відвідати каліку? Яка ж у тебе велика душа!

Вільною рукою вона взяла мене під руку і, не перестаючи висловлювати своє вдовolenня, повила в сад. Її мати, крадькома витираючи щасливі сльози, кинулася до хати, пообіцявши, що зараз винесе нам чаю.

Ніколи раніше Софія не вживала мого імени в здрібнілій формі, навіть коли я провожав її додому пару разів, а тепер щодруге слово було або "Вітасик", або "Вітась" або навіть "Вітасьочок" — такою щасливою зробила її моя поява.

Мати винесла чай, а згодом принесла патефон. Софія розпитувала мене про молодечі романси, чи Катя й досі ходить з Федором, чи "Петрусь помирився з Вірою", тощо.

— Ну, а ти? — перейшла вона на мене, заглядаючи в мої очі як любляча сестра. — У тебе, здається, щось наклывувалося з Ірою? Тільки не кажи, що не зійшлися характерами, не повірю... Ой, як ти почервонів! Мабуть, щось є. Ти не сердись, що я лізу в особисті справи? Ти ж знаєш, як було серед нас раніше? Всі знали все, ніяких секретів. Пам'ятаєш, як Яша провожав мене додому і я дозволила йому пару поцілунків, так наступного дня всі ви докоряли мені, що з іншими я така неприступна, а з ним...

Тут її веселий тон урвався. Її зблідлі, тендітні щокі пересмикнулися.

— До речі, — вона потупила очі вділ, — Яша тепер з ким ходить?

У мене не було відваги сказати їй правду. Зрештою, вона напевно знала все сама, з інших джерел, і, мабуть, хотіла лише підтвердження.

— Я з Яковом ніколи тісно не колегував, то ж не знаю нічого.

SIPCO OIL LTD.

HOME COMFORT DIVISION

83 Six Point Road
Toronto, Ontario M8Z 2X3 — Tel. 232-2262

1. Доставляє найкращої якості опалову оливу та дає безкоштовне чищення печей і обслугову
2. Вкладає і фінансує нові печі ("фор-песн")
3. Вкладає прилади до звозчування повітря ("гюмідифайрс")
4. Все фінансуємо на догідні сплати

— 24-годинна обслуга —

ТЕЛЕФОНУЙТЕ ВДЕНЬ І ВНОЧІ:
232-2262

Свої рахунки можете платити безкоштовно
у Community Trust Co. — 2299 Bloor St. W.

Провадимо також власні бензинові станції під назвою SIPCO. Просимо наших відборців заїжджати до наших SIPCO і наповняти авто бензиною.

— Жалієш мене? Не треба, Вітасику, я давно примирилася із своєю долею, нікому я тепер не потрібна... Каліка...

Мені насправду хотілося її потішити, але я не знав як і чим. Вона ступнула до столу і стала накручувати патефон. Перед тим, як покласти плиту на диск, збентежено скрикнула:

— Як же я забула? Ти знаєш, яка новина? Мамо! Чуєш? Ану винеси оті спеціальні туфлі, що їх зробили на татове замовлення.

Чорні дамські лакові мешти опинилися в моїх руках. Ззовні вони виглядали однаково, а в середині ні. В одному, де спочивала п'ята, було зроблене заглиблення, а в лівому — підвищення.

— Ось яка у нас передова техніка! — весело вигукнула Софія. — Давай сюди, я їх випробую ще раз, цікаво, що ти скажеш...

В нових туфлях вона зробила кілька кроків сюди й туди, без ціпка. Її хода тепер була рівнішою, але не зовсім рівною. Стаючи на ліву ногу, вона помітно перевалювалася.

— Ти знаєш, я вже й танцювати пробувала, сама звичайно. Ну, з фокстротом ще тяжкувато, але танго, або бостон, то тут легко встигаю за темпом. Не віриш? Ось давай спробуємо.

Вона подивилася на ярлик на плиті.

— Якраз, що потрібно... Танго "Портрет". Пам'ятаєш? "Вам возвращая ваш портрет, я о любви вас не молю..."

З патефону зірвався монументальний вступ оркестри Інсарова до чудової мелодії. Перед нещасливим випадком Софія славилася як неперевершена партнерка на танцях. Вона миттю досто-

совувалася до найхімернішого візерунку свого партнера, ніби інстинктом вловлюючи всі його наміри й наступні кроки. Тепер, провадячи її по трав'яному килимі, я намагався робити найпростіші кроки і вона це швидко помітила.

— Не бійся, я не впаду. Запряжи свою фантазію...

Не знаю, як ми виглядали для стороннього ока, але танцювала вона, як і раніше, легко, без помилок. Подалік стояла Галина Іванівна, така щаслива, що з неї радість просто іскрилася. Коли патефон втих, вона підійшла до столу, щоб забрати порожні шклянки й тарілки.

— Вам двом і на конкурсі можна танцювати, я аж задивилася! — підсумувала вона з азартом. — А чому б тобі, Віталій, не взяти Софію на танці сьогодні вечером?

— Мамо! — гнівно викрикнула дівчина. — Благаю тебе, моя матусе, не прикидай мене силою нікому! Чуєш! Не силюй людей виявляти жаль до мене... У Віталія є дівчина. Йому є кого запрошувати на танці...

Засмучена Галина Іванівна пішла до хати, а Софія поставила нову плиту, цього разу бостон. І цей танок у неї вийшов без запинок.

Мати принесла тістечка і сітро в шклянках. Минаючи нас, вона дивилася на мене благально, майже з мольбою. Моє серце стиснулось.

— Ти надаремно тулиш Ірину до мене, — сказав я серйознішим тоном, щоб вона не чулася винною. — Ну, ми танцюємо разом, я проводжав її додому кілька разів. Ну і що? Пам'ятаєш, я й тебе проводжав?...

В її очах зацвіла веселка.

— Можна це розуміти, що ти не проти взяти мене на танці сьогодні вечером? Але не на мамине під'юджування, а із своєї власної волі? Так? Боже, я ж уже цілий рік не була на танцях! Вітасику, який ти хороший! — і вона цмокнула мене в щоку. — Мамо! Віталій бере мене на танці, шукай ту спідницю з легким кльошем!

І до мене:

— У тій спідниці у мене танго виходить як у справжньої аргентинки!

Ми умовилися, що я зайду до неї під дев'яту годину з розрахунком, що в клубі ми будемо десь близько десятої, коли заля вже в повному русі.

Вдома я накокошував чуба, підрівнював бритвою зрізи на скронях, прасував штани, фарбував зубним порошком свої білі парусинові туфлі. Готувався до тансінгу, але без особливого завзяття. Чомусь почали напливати сумніви. Чи добре я зробив, погодившись узяти Софію на танці? Як же й легко я піддався її матері, бо ж це все її робота. А як на це подивляться інші? Дивіться, прийшов танцювати з кривою! Ну, ну, чоловіче, давай, виходь на сцену, показуй свій кардибалет! І мені ввижалася міріада насмішливих облич, втопирених в мене й Софію, які струшувалися в реготі, коли вона налягала на ногу. Ха-ха-ха-ха! Цей клекіт-регіт накочувався на мене водоспадом і сповільнював моє прибирання. Уже півдев'ятого, треба рушати, а я ще й не вмився... А може... Подумаєш, пообіцяв!.. Я й не обіцяв, а так, між іншим... Вже доходить півдесята, а я ще й досі вдома... А, ну його, не підучу...

...Звідтоді минуло вже 44 роки, а той епізод і досі не стерся з пам'яті. Борсаючись на шляхах війни вже змужнілою і вповні дорослою людиною, я до крові прикушував губу, коли в думках поставав той вечір — таким винуватим я чувся.

Роки приходять і відходять, а прикрість та не тільки не маліє, а розростається в ще більший душевний і навіть фізичний біль. Тільки по поверненню на пам'ять той вечір і враз бачу її, Софію, наряджену, прибрану, прихорошену, щасливу, а поруч неї і радісну матір.

Годинник б'є дев'яту. Обоє вони зиркають крізь вікно на хвіртку. Стрілка сягає півдесятої. Мати виходить на вулицю, хвилюється, напружує в сутінках очі в напрямі, звідки я мав би з'явитися. Стривай, здається, хтось поспішає... Ближче, ближче... Ні, не він. Потім десята... одинадцята. Софія не подає виду, але в душі нидіє. Каліка... Нікому не потрібна... А мати... Десь там біля хвіртки втирає свої тихі материнські сльози...

Днів через п'ять я зустрівся з Галиною Іванівною на базарі. Вона побачила мене і ніби попрямувала до мене. Я вже скривив уста в таку винувату посмішку, але її зір шугнув вище моєї голови і вона пройшла повз мене, немов би я зовсім не існував. І враз я усвідомив, яку болочу кривду з молодечої глупоти я вчинив двом надміру хорошим людям. І я зрозумів, що дверей мені до їхнього дому ніхто не відчинить...

Що ж, не завернути й не направити. Хіба надіятися, що колись і якимось чином це оповідання попаде в руки Софії. Я певний, що прочитавши, вона притиснула б його до серця, може замріяно усміхнулася, а може й сплакнула б, і, мабуть, сказала б так:

— Любий і далекий приятелю, того молодечого хамства я не забула, але як втішно, що ти таки зберіг хоч трішки совісти...

ARMADALE MEAT PRODUCTS LTD.

НАЙКРАЩІ М'ЯСНІ ВИРОБИ
В ТОРОНТІ Й ОКОЛИЦІ
Крамниця при вул. Блур коло Джейн
Власник ІВАН ЛЕХНОВСЬКИЙ

2404 Bloor Street West
Toronto Ontario, M6S 1P9

Tel.: (416) 767-3424

П'ЯТИЙ КОБЗАРСЬКИЙ ТАБІР ОДУМ-У НА ОСЕЛІ "УКРАЇНА"

Лондон, Онтаріо, від 12-го до 26-го серпня 1984 р.

П'ятий Кобзарський табір ОДУМ-у на оселі "Україна" в Лондоні, Канада.

Серпень 1984 р.

Фото Ол. Пошиваника

СКЛАД КОМАНДИ

Референт таборів ОДУМ-у Павло Лисик
Комендант табору Василь Тимошенко Голова Головної Ради Коша Старших Виховників

Заступник коменданта Оксана Метулинська
Мистецький керівник СВП, диригент Ансамблю ОДУМ-у Кобзарі в Ст. Кетеринс

Обозний Леонід Павлюк член редакційної колегії журналу Молода Україна
Бунчужна, писар Наталка Лебединська СВУ
Бунчужний Анатолій Луценко
Опікун басейну Розмарі Шиндлер
Редактор журналу, медсестра Наталія Ємець
Духовний опікун о. Богдан Сенцьо

ІНСТРУКТОРИ

Оксана Метулинська Мистецький Керівник, диригент Ансамблю ОДУМу КОБЗАРІ в Ст. Кетеринс
Петро Гончаренко Кобзар, соліст Капелі Бандуристів ім. Тараса Шевченка в Детройті, адміністратор Капелі

Микола Невмержицький член Капелі Бандуристів ім. Т. Шевченка, член групи "Гомін Степів" в Нью-Йорку

Оксана Родак член Ансамблю Бандуристів ОДУМ-у ім. Гната Хоткевича в Торонті

Леся Конит член Ансамблю Кобзарі, головний інструктор Школи гри на бандурі в Бафало

АСИСТЕНТИ

Світлана Ліщина член Ансамблю ім. Гната Хоткевича, Торонто

Михася Бабій член Ансамблю Кобзарі, Ст. Кетеринс

Павло Пошиваник член Ансамблю Юні Бандуристи ОДУМу, Чикаго

Петро Жура кандидат до Капелі Бандуристів ім. Т. Шевченка, Детройт

В КУХНІ

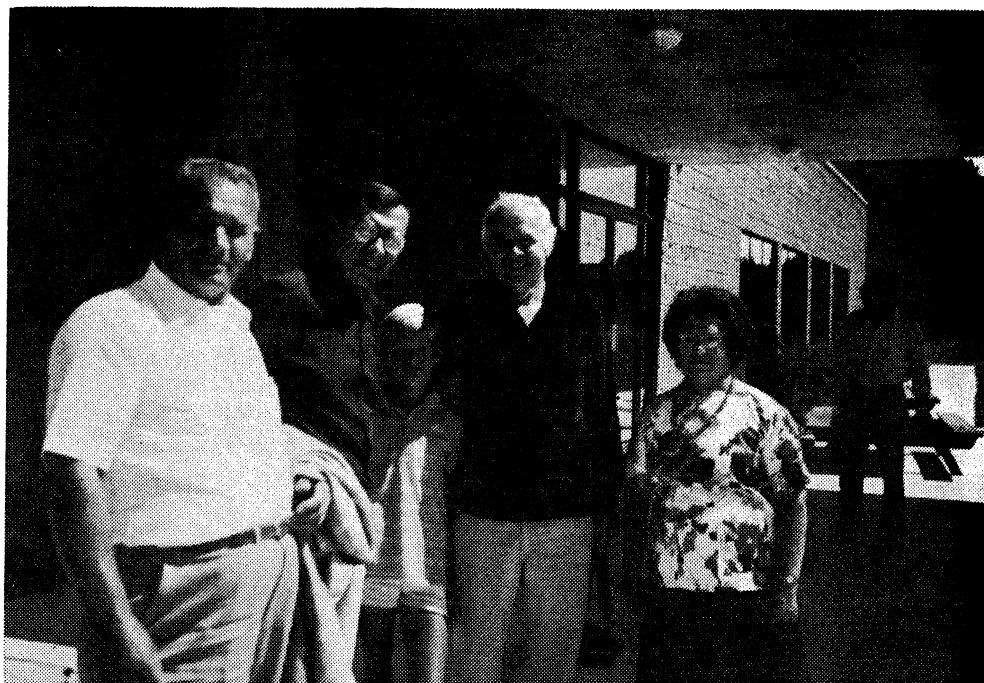
Галина Кошман — відповідальна 1-ий тиждень
Катерина Щербань — відповідальна 2-ий тиждень
Олександра Середа

Під час відвідин 5-го Кобзарського табору на оселі "Україна".

Зліва: Федір Бойко, Віктор Педенко, Борис Дяконов, Іван Данильченко і Надія Бойко.

Серпень 1984 р.

Фото Оксани Метулинської

Анна Чайковська — 1-ий тиждень
Євгенія Блощинська — 2-ий тиждень
Софія Підлісна
Ліза Дженсен

Помічники

Олена Блощинська
Павло Блощинський

Леонід ПАВЛЮК

ТАБОРОВИЙ ДЕНЬ НА ОСЕЛІ "УКРАЇНА"

Вже свисток: пора вставати,
Гамір табір наповня,
Треба швидко умиватись,
І зустріти ранок дня.

Вже бунчужні подали команду
І завмерли всі ряди.
Прапор гордо по щоглі злітає,
І лунає пісня дівчот:

"Ми об'їхали землю неволю"...
Багряний написав це для нас.
Україно, чарівний наш краю,
Образ твій у серцях не погас.

Ось Оксана Метулинська, —
Скільки праці і турбот!
Під її мистецьким керівництвом,
Рідна пісня лине до висот.

В пісні радість із журбою
Побратались, обнялись...
Як козацтво з ворогами
За Вкраїну в бій зійшлись.

Головний редактор, пані Ємець,
Ввесь свій час журналу віддала:
Все огляне, все запише,
І дітей малюнки розгляда.

— Ой, яка вона чудова —
Наша рідна дівчот!
Варта праці, варта труду.
Постараюсь, — думає вона.

Тимошенко? Ні, не маршал,
Наш Василь — Кобзарський Комендант.
Він махає булавою, мовби кличе всіх до бою,
Щоб бандури в руки братів, зранку працю
починають

Ось ряди він оглядає,
До порядку закликає...
І летять слова повчальні
Від бараків до їдальні.

Бандуристи вже готові,
Кожен на наказ чека.
З "штаб-квартири головної"
Мають тут представника.

Невмержицького Миколу
Відрядили до табору:
— Ідь учити кобзарів,
— Нових членів щоб привів! —

Анатолій і Наталка —
Це бунчужні кобзарів.

*Про порядок вони дбають,
Стійки скрізь порозставляють,
Кличуть всіх до прапорів.*

*Збоку тут, біля прапору,
Інструктори на чатах.
Це вони вкладали будуть
В юне серце пісні шлях.*

*Тут Оксана і Світлана
Стали струнко у ряду.
Разом з ними ось Михася,
Павло, Леся і Петро в строю.*

*По молитві, по сніданку,
На гуртки всі розійшлись,
І в оселі "Україна"
Пісні крила піднялись.*

*Але, що це інструктори
Між собою гомонять?...
Бо не знають, що робити,
Як проблему розв'язать?*

*Треба вчити на бандурі
Там якийсь акорд й склади,
Але пальці бандуристки
Ще до нього не зросли.*

*Та й бандура — більша бандуристки,
Ледве всю не закрива...
Ой, яка вона велика,
І така тяжка, тяжка.*

*Аж сопє бідненька з туги
І колінцем підпира.
— Але буду грати, — дума,
Мамі пісню заспіва.*

*По науці час надходить,
(Всякий так його чека!)
На розваги, на купання,
Кожний швидко поспіша.*

*Плескіт, сміх лунає по басейну.
От тепер Розі біда...
Всіх доглянуть, всіх охоронити!
Бойове у неї завдання.*

*Сонце вже останні поцілунки
Посила із-за гілок...
До Всевишнього молитва
Й щира дяка від діток.*

*За табори, відпочинок,
Вдячність кожен засила.
Все оце організує
Павла Лисика рука.*

*І оселі "Україна",
Президенту Співаку
Від маленьких бандуристів
Вдячність ось таку... .. таку!*

Оселя "Україна", Лондон, Онт., 24. 8. 84.

ВИЗНАЧНІ ГОСТІ

Під час кобзарського табору відвідали нас визначні гості українського громадянства. Команда табору разом з таборовиками радо їх вітала. У неділю 19-го серпня табір відвідав о. прот. Петро Бублик з добродійкою з Торонта. Того ж дня ми мали цікаву розмову з Федором Бойком, який з дружиною Надією приїхав аж із Ванкуверу. П-ство Бойки є ініціаторами літературного фонду "Молода Україна".

Від Капелі Бандуристів ім. Т. Шевченка: Петро Китастих, референт кобзарських таборів, Павло Писаренко, Василь Косик, Юрій Метулинський, Тарас Махлай, Андрій Жура, Арнольд Бірко, Василь Лапко та Олександр Шрубович.

Від Головної Управи ОДУМ-у — Павло Лисик, референт таборів; Іван Данильченко, голова ТОП. Іван Ємець, голова ТОП (Торонто), Микола Метулинський — голова філії ОДУМ, адміністратор ансамблю Кобзарі, Віктор Китастих — Товариство Українських Бандуристів; Микола Співак — наш знаний підприємець і меценат, голова корпорації оселі "Україна"; Василь Розаловський, управитель оселі, Леонід Ліщина — редактор журналу "Молода Україна", Олексій Пошиваник, голова ЦК ОДУМ-у з дружиною Дорою.

Всі вони висловили своє зацікавлення і задоволення з нашої праці і побажали дальших успіхів на майбутнє.

N. - J. SPIVAK LTD.

R. R. 1

LONDON, ONTARIO

(PRE-MIX CONCRETE)

**Слухайте радіопрограму ОДУМ-у
"МОЛОДА УКРАЇНА"**

з радіовисильні

СНІН НА ХВИЛЯХ FM 101

в Торонто

КОЖНОЇ СУБОТИ

від 6:00 до 6:30 вечора

Керівництво:

**Головна Виховна Рада Коша Старших
Виховників ОДУМ-у в Канаді.**

ПРО ОДУМ "ВОЛОШКИ", БАНДУРИ І БАЛАЛАЙКИ

ЛОТЕРЕЯ НА "МУ" 1984

Недавно, в українській пресі були поміщені дописи і передрук похвальної рецензії про український танцювальний ансамбль "Волошки" з Філадельфії, який в Нью-Йорку гарно зарепрезентував українців. На жаль, це добре діло не задовільнило всіх українців.

Редактори "Національної Трибуни", крім того що виявилися необізнаними в музичних інструментах, у Різдвяному виданні 6-го січня ц. р., в редакційному дописі "Московські балалайки й українські Волошки" вилили свою злість і неучтвора на український танцювальний ансамбль "Волошки". Вони засуджують ансамбль "Волошки" за нібито вживання "російських інструментів — балалайки, домбри й акордеону, "себто московського баяну". Ці ж редактори несправедливо приписують цих "Волошок" до ОДУМ, хоч вони до ОДУМ не належать і такими себе не реклямують.

Ще далі ці редактори несправедливо називають ОДУМ "громадсько-політичною організацією", добре знаючи, що ОДУМ — це організація молоді, яка виростала і виростає не в політиканстві, як деякі інші організації, але в твердій школі життя, так як і їхні батьки колись і тепер. Якби ОДУМ дійсно був громадсько-політичною організацією, то дехто прийняв би це за комплімент. Однак, так не є. А у "Віснику" ООЧСУ редактори приписують ОДУМ й приналежність до УРДП та зневажають пам'ять Івана Багряного.

Українські "Волошки" з Філадельфії за свою працю, за свій труд, стали жертвою преси Визвольного Фронту. А зовсім непричетна організація молоді ОДУМ також стала жертвою нападу Визвольного Фронту, лише тому, що може деякі батьки цієї молоді є членами не Визвольного Фронту, а демократичної української організації чи партії. Якби редактори преси Визвольного Фронту скинули свої окуляри пересуду, то побачили б, що ОДУМ не є організацією політиканства, не поширює ненависти, а є організацією молоді, в якій зберігається українська традиція і культура.

Редактори Визвольного Фронту повинні знати, що ще в 1964 році ОДУМ в Чикаго створив перший ансамбль бандуристів молоді, де учиться і грає українська молодь, і одумівці, і пластуни, і сумівці. Ансамбль існує вже 21 рік і поширює та прославляє український традиційний інструмент бандуру, — а не балалайку.

При кінці 60-их років одумівець, якраз із Філадельфії, зорганізував перший літній табір бандуристів молоді "на одумівському полі" — оселі "Київ" в Аккорді, Н. Й. (недалеко від сумівської оселі). Це були табори навчання гри на бандурі, а не на балалайці.

За зразком ОДУМ (в Чикаго) ансамблі бандуристів розрослися скрізь у США й Канаді та іс-

Розігравка Лотереї 1984 на журнал "Молода Україна" відбулася під час бенкету одумівської Зустрічі 1 вересня, 1984 р., в Торонто. Нагороди виграла:

1-ша нагорода 300 дол.

Пан В. Білоус

Колумбія, С. К., США

2-га нагорода 200 дол.

Пані Л. Пономар

Летбрідж, Альберта, Канада

3-тя нагорода 100 дол.

Пан А. Макей

Торонто, Онтаріо, Канада

Як уже було подано, чистий дохід з лотереї для журналу був 5,247 дол.

З щирою подякою всім хто купив лотерейні квитки і з ОДУМ-івським привітом

Ігор Лисик і Д-р Юрій Лисик
організатори лотереї

нують майже в кожному великому місті, включно з Філадельфією.

Члени ансамблю бандуристів ОДУМ у Торонто вже понад рік навчають сумівську молодь гри на бандурі та творять сумівський ансамбль бандуристів.

До керівника ансамблю бандуристів ОДУМ в Чикаго від СУМ поблизу Чикаго зверталися, щоб там організувати ансамбль бандуристів. Якщо буде можливість і якщо будуть бандури, він створить і при СУМ ансамбль бандуристів, а не балалайок.

Ансамбль "Троїста музика" в Міннеаполісі, керівником якої є одумівка, прославляє українську музику і культуру на американській радіопрограмі — вона грає на бандурі, а не на балалайці.

Це тільки зразки праці ОДУМ, яку редактори Визвольного Фронту чомусь недобачають через свою партійну упередженість.

За образливе писання, за зневагу організації молоді ОДУМ, "Національна Трибуна" і "Вісник" ООЧСУ повинні вибачитися.

Олексій Пошиваник
голова Центрального
Комітету ОДУМ
Чикаго, Ілл.

В. ШЕЛЕСТ

УПОКОЇВСЯ СВ. П. ОТЕЦЬ ПРОТОІЄРЕЙ ТАРАС СЛАВЧЕНКО

18 лютого 1985 р. в Ст. Кетеринс, Онт., відійшов на вічний спочинок о. протоієрей Тарас Славченко, настоятель Української Православної Церкви Св. Юрія в Ст. Кетеринс. Покійний прожив 67 р. і з них 29 р. вірно служив як трудолюбивий священник і педагог у парафіяльних громадах Сх. і Зах. Канади, куди його посилали ієрархія УПЦ.

Перед війною покійний учителював у середній школі, а після війни в Німеччині був одним із перших студентів Академії УАПЦ у Мюнхені, яка в той час славилася своїм високо кваліфікованим підбором професорів та викладачів-лекторів. Власне тому ця Академія приваблювала не тільки кандидатів на майбутніх священників, але й також тих, які прагнули вищої академічної освіти.

Як філолог з педагогічною практикою св. п. Тарас Славченко був шанований як студентами, так і професорами. Багато часу він провів у редагуванні тогочасних церковних публікацій та в мовних консультаціях. Серйозно-обов'язковий із легкою усмішкою він був наче втіленням ходячого оптимізму, так потрібного в тих тривожних початках українського еміграційного буття.

Життєрадісний оптимізм і трудолюбивість допомогли йому влаштувати щасливе родинне життя в Канаді. Як досвідчений філолог він мав можливість влаштуватись викладачем на якомусь відділі славістичних студій (така можливість була), але так не сталося. Виглядає, що в його особі змагалися між собою філолог і релігійний мислитель і перший поступився місцем другому.

Як священник покійний обстоював і проповідував абсолютне поєднання віри, правди й любови в одне поняття Божої Ідеї. З особливою турботою він підходив до проблем української молоді й намагався зробити все можливе для того, щоб захистити молоді душі від негативних впливів нашої хворої доби, в якій нівечатся основи людської гідності й так часто мораль і християнська етика заперечуються поточною щоденною практикою, що веде до жахливого процесу обезлюднення людини. Власне для того щоб зупинити, або бодай зменшити силу тих негативних впливів, — покійний активно змагався проти злих сил вулиці, мобілізовуючи для тих змагань усі можливі засоби, використовуючи при тому свій особистий досвід священника, педагога й батька.

І саме тоді, коли навкруги було ще так багато праці, неблагання недуга підкосила дебеле козацьке тіло і в ньому перестало битися благородне серце. І з волі Божої св. п. протоієрей Тарас "зав'язав вузлик" свого скромного, але дуже плодотворного, земного життя.

Священники: о. Г. Планіда та о. П. Кривих, згідно традиції, одягнули й відповідно приготували тіло спочилого до похорону; вони й відслужили першу панахиду. Потім приїхав о. прот. Костюк, а згодом й інші священники. У п'ятницю 22 лютого в церкві Св. Юрія відслужено чин священничого похорону. Високопреосвящений Владика Василій очолив похоронні відправи. Владичі співслужили: о. прот. П. Бублик, о. прот. В. Метулинський, о. прот. Е. Левіцький, о. прот. О. Костюк, о. прот. П. Гліцький, о. прот. Ф. Легенюк, о. прот. С. Гуцуляк, о. Г. Планіда, о. П. Кривих, о. М. Бова. На слідуючий день тіло покійного о. прот. Тараса поховано на цвинтарі св. Володимира на оселі "Київ" біля Торонто.

Після похорону відбулася поминальна трапеза, яку поблагословив Владика Василій. О. прот. П. Бублик був господарем. Він представив гостей за головним столом та переповів життєвий шлях св. п. прот. Тараса. Після того говорили: Д-р В. Шелест, пані Емілія Остапчук-Конюх — голова відділу СУК, голова церк. громади пан. М. Головаш; від ОДУМ-у пані Оксана Метулинська; пан М. Костючук із Давфин, Ман. — хрищений батько Петра, наймолодшого сина; о. прот. Гліцький. Пані Людмила Попільнюк — директор Рідної Школи, передала письмове співчуття родині покійного. Від родини говорив найстарший син Юрій. Після того Владика Василій від Української Православної Церкви в Канаді висловив глибоковдумливі співчуття родині покійного: пані добродійці Олені й синам Юрієві, Павлові й Петрові, а церковний хор відспівав "Вічная пам'ять".

**

Покійний о. прот. Тарас протягом декількох років невтомно працював над текстами проповідей про Православну віру й церкву, над записами промов і есеями та заповів дружині й синам видати друком цю згадану його творчу спадщину. Самозрозуміло, що публікація згаданої творчості покійного пов'язана з фінансами. Якби хтось із друзів, знайомих та членів громад бажав скласти свій дар на цю ціль, то просимо висилати на адресу:

OLENA SLAVCHENKO
61A Morningside Ave.,
Toronto, Ont., M6S 1C6

Концерт віртуоза-бандуриста Віктора

Мішалова з Австралії відбудеться в Торонто, в неділю 16-го червня 1985 р., о год. 3-ій по обіді. Заля Вест Парк Секондарі Скул, 1515 Блур вул. вест.

ПОЛТАВСЬКИЙ ВЕЧІР В КЛІВЕЛАНДІ

В лютому 1985 р. клівлендські полтавці знову влаштували "Полтавський вечір". Вечір став традицією і має за собою 10 років історії. Про цей вечір згадується в журналі "Молода Україна", в "Українським Православним Слові", і в "Українських Вістях". Ціллю вечора є поміч нашим молодечим організаціям, школам, церквам, національній справі. Впродовж років прибутки віділялися для школи українознавства при Володимирській парафії на Пармі, на журнал "Молода Україна", на клівлендський ОДУМ, на ОДУМ в Лондон (Онтаріо), а в Бавнд Бруку — на Софіївську Семінарію, Будинок Культури, пам'ятник Великому Митрополитові Липківському.

Цього року Полтавський комітет складався з таких осіб: голова Іван Мілько та члени: Олександр Клепач з дружиною Олею, Іван Яременко з дружиною Галею та донькою Валею, Олександр Кобіцький з дружиною Варєю, та добродій Лев Боровець, родом з Волині, що теж щиро спричинився до успіху вечора.

На вечір прибули біля 400 гостей. За круглими столами сиділо по 10 осіб. Почесний стіл був украшений рушниками, трьома підсвічниками та українськими вишивками — праця старшої кухарки пані Валі Васирик. Сцена була розмальована полтавською сільською тематикою, що пригадує нам Рідний Край — подарок нашого маляра Тимофія Білинського. Перед сцени украшений рушниками, картинами та портретами, включаючи І. Котляревського. Гості, що появлялись на залі, були приємно вражені такою орнаментациєю і почувались ніби в Україні.

За почесним столом сиділи голова комітету І. Мілько, отець сотрудник Юрій Галиця, та отець протопресвітер Степан Ганкевич, який благословив трапезу. Між численними стравами були і традиційні галушки, що вийшли "надзвичайно полтавськими".

По трапезі відбулась мистецька частина вечора, де взяли участь клівлендські члени Капелі Бандуристів та шановні гості з Канади та Детройту, включаючи Петра та Ліду Китастих. Нема що казати — їх виступи були чудові.

Після мистецької частини, під звуки оркестри П. Колдуна, відбулась забава на яку прибуло більше молоді через вільний вступ. Тут же переведено розігру трьох вишитих подушечок та вишитий портрет Т. Шевченка, подарованих нашими панями. Гості були дійсно задоволені вечером, особливо мистецькою частиною. Комітет складає теплу подяку всім учасникам та гостям.

Цього року прибутки розділено так: на Молоду Українську Православну Лігу — 100 дол., на Лігу — 100 дол., на Школу Українознавства при Володимирському храмі в Пармі — 400 дол., та 2.000 дол. на пам'ятник полтавцеві, маєстрові Григорію Трохимовичу Китастому, який в нашій Володимирській храмі був диригентом хору впродовж 15 років. Комітет взиває не лише полтавців, але всіх українців дати свій уділ для пам'ятника маєстра, найвизначнішого бандуриста-творця в нашій столітті.

Ол. Клепач

З ЖИТТЯ ФІЛІЇ ОДУМ-У ІМ. С. ПЕТЛЮРИ

У грудні минулого року у Детройтській філії ім. С. Петлюри відбулися перевибори Управи. Головою на цей рік знову вибрано Андрія Смика, першим заступником (організаційним референтом) Михайла Василенка, другим заступником (референтом юнацтва) — Лізу Притулу, скарбником — Наталку Притулу, секретарем — Лісу Петрушу, пресовим референтом — Ірину Смик і головою Контрольної Комісії — Андрія Короля.

Ще з осені, кожної суботи, після занять в школі українознавства, відбуваються від 2-ої до 3-ої години сходу навчання

юного ОДУМ-у. З жалем згадаємо, що в цьому році кількість одумівців значно зменшилася. Та не дивлячись на це, виховники працюють з ними і тепер підготовляють їх до Першої Проби.

У січні місяці цього року одумівці від Різдва до Йордану коладували в Детройті й околицях забезпечивши себе фінансами на наступний рік праці.

Раз у місяць філія має півгодинне радіопересилання з радіо-години "Гомін України", керівником якого є Кирило Цепенда. Керівником одумівської програми є Андрій Смик, який не тільки передає але й підготовляє програму.

Одумівці філії ім. С. Петлюри свої заняття проводять у приміщеннях Православної Катедрі св. Покрови. Із вдячності за це, кожного року одумівці ставлять ялинку в церкві, перед святами прибирають церковне подвір'я.

Зараз філія підготовляється до весняної забави, яка відбудеться в Детройті 4-го травня і на яку запрошуємо молодь із Америки й Канади.

І. С.

РОДИННЕ СВЯТО

В суботу 20-го квітня ц. р. сповнилося шістдесят літ життя Вірі Яремченко. В хаті її сина Григорія, зібралися родини Яремчків і Педенків відзначити цей важливий ювілей. У веселій родинній атмосфері присутні вітали Віру і обдарували її подарунками, а на заклик присутнього зібрали 120 дол. на одумівський журнал "Молода Україна". Бажаємо Вірі ще багато років спокійного життя і жмені доброго здоров'я, щоб вона і надалі тішилася своєю родиною і допомагала працею на громадському і церковному полях. Многії Літа Сестро!

Брат

**
*

Приєднуємося до висловлених побажань, а за пожертви щиро щиро дякуємо.

Ред. і адм.

Бейзбольна дружина філії ОДУМ-у в Торонто 1982 року
Зліва сидять: Олександр Бернакій, Володимир Семененко, Володимир К., Роман Керкуз і Петро Артишук. Стоять: Юрій Артеменко, Микола Тхорик, Олег Сотник, Володимир Заєць, Василь Тимошенко Микола Савранчук, Леонід Сотник і Д-р Юрій Павлюк.

З ЖИТТЯ ОДУМ-У В МІННЕСОТІ

УПРАВА філії ТОПу та ОДУМу цим висловлюють велику вдячність усім членам, друзям і прихильникам, які своєю участю, працею та допомогою зробили цьогорічну акцію продажі великодніх писанок знову успішною. Як і в минулих роках, продаж відбулася в шістьох склепах Беерле. Це вимагало великої кількості людей і ми дякуємо всім тим, які відкликнулися на наш заклик. Завдяки спільним зусиллям усіх вас фінансова база ОДУМу знову покращала.

ЧУЄМО, що наші довголітні друзі-члени ТОПу і ОДУМу — родина Лютаревичів переїжджають до Чикаго. Дуже жаль, що наша одумівська громада втрачає цю дуже цінну і віддану родину. Однак ми радіємо, що наш член ТОПу Анатолій Лютаревич за свою цінну і вельми продуктив-

ну працю в компанії Сінсінаті Мілікрон дістав значне підвищення до позиції головного ма-наджера (Regional Manager) на всі середньо-західні штати (Міннесота, Півн. і Півд. Дакоти, Ілліной, Іова, Вісконсін, Міссурі, Канзас Небраска, Колорадо). Гратуємо Анатолія з цією високою ексекютивною посадою і бажаємо йому багато успіху в праці а його родині багато щастя на новому місці життя.

З РАДІСТЮ відзначаємо велике досягнення нашого довголітнього члена і друга Івана Бугасенка, який в цьому році дістав найвище відзначення і нагороду від компанії ЗМ за його особисті здібності, ініціативу та великий вклад у досягнення Інтернаціонального Департаменту цієї компанії. (Highest Engineering Achievement Award) Ця нагорода дається лише в особливих заслугах після дуже старанного вибору. Ми гратуємо Івана Бугасен-

ка за цю велику честь і визнання, які він дістав від своєї компанії. Треба зазначити, що на цю велику компанію ЗМ лише три інженери дістали цю нагороду.

В СУБОТУ 27 квітня в хаті родини Анатолія і Дарії Лисих відбулася Вечірка пошани і вдячності для Елі Вовк. Друзі з ТОПу і ОДУМу відзначили довголітню працю та лояльність до ОДУМу Елі Вовк, яка виходить заміж за одумівця Петра Піддубного і виїжджає до Нью-Йорку.

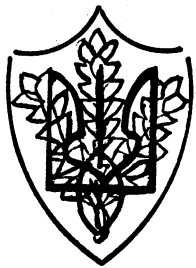
ОРГАНІЗОВУЄТЬСЯ ФУТБОЛЬНА ДРУЖИНА місцевих молодечих організацій (ОДУМ, СУМ, Пласт та інші). Бажаючи повинні зголоситися до **Богдана Лисого** (тел. 870-1035, телефонувати вранці до 9:30) Також хто бажає бути спонсором — просимо зголошуватися. Спонзори дуже потрібні для здобуття уніформ і інш.)

СОНЯ ЛЮТАРЕВИЧ їде до Гарвардського Університету на Літній Курс Українознавства. Вітаємо і бажаємо успіху та приємного перебування.

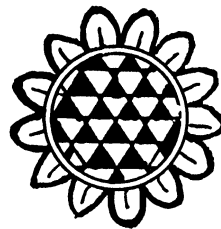
СОНЯ ЛИСА повернулася з двохтижневого перебування в Іспанії, куди вона їздила з групою учнів зі своєї школи. Багато вражень та цікавих пригод!

ЦЬОГОРІЧНИЙ ФЕСТИВАЛЬ НАЦІЙ відбувся в Сівік Центер в Сейнт Полі 3-4-5 травня. На ньому виступала одумівська група танцюристів.

РОДИНА Миколи і Валі Яр їздила на вакації до Монтани. Їздили багато на лижах (чи лещатах). Здається повернулися всі з цілими ногами.

СТОРІНКА ЮНОГО ОДУМУ

Василь КОСТРИЦЬКИЙ

МАМА

Мати... це щось велике і неповторне.

Мати... Мама. Маленьке таке, ласкаве слівце, м'ягке і ніжне. І воно всюди, завжди з тобою... як довго б'ється серце твоєї Матері.

Мати... це пара очей, які часто не спали, які завжди були на тобі, з тобою, які пильнували кожний твій необережний, необачний крок. Часом у тривозі, часом у муках, або в любові, чи в захопленні, повні самопожертви, часом розгублені, з прихованим болем, затьмарені несподіваними незаслуженими слізьми.

Чи ти мав хоч трошки часу подивитися в її очі?

Мати це — пара рук, які вивели тебе в світ, у життя. Які робили тобі і для тебе все, щоб ти був здоровий, щоб ти був щасливий, задоволений, веселий.

Чи ти колись придивлявся до Маминих рук?

Мама виносила тебе під серцем. Вона подарувала тобі дихання. Мамине серце тихенько стукнуло в твоє серце, сонне, ще нерухоме, і цей стук відгукнувся в твоєму і ось уже, — скільки років! — як довго ти не жив би, твоє серце стукотить її стуком. Вона подарувала його тобі, цей стукіт, щоб ти жив.

Мама перейшла довгу дорогу через неспокійні, безсонні ночі, через муки чекань, через тривоги сподівань. Чи ти колинебудь чув її молитви і чи ті слова запали хоч трошки в твою душу, чи потривожили твоє серце? А чи ти колись хоч раз добре помолився за свою Маму? Чи ти колись задумався над її життям? Все передумай, пригадай собі все і тоді може зрозумієш це маленьке, а таке велике, таке чудове, чарівне і сильне слово: Мама... Мати... твоя Мати.

Коли ти був малим і безборонним, коли ти був дорослим і сильним, коли ти був хворим чи здоровим... чи в самоті, чи в колі своєї власної родини, чи серед своїх друзів, — Вона все і завжди була, є і буде з тобою, коло тебе, за тобою твоя незмінна, любляча, дбайлива Мама. Вона є з тобою всюди і навіть, коли Вона конає і серце її от-от перестане битися,

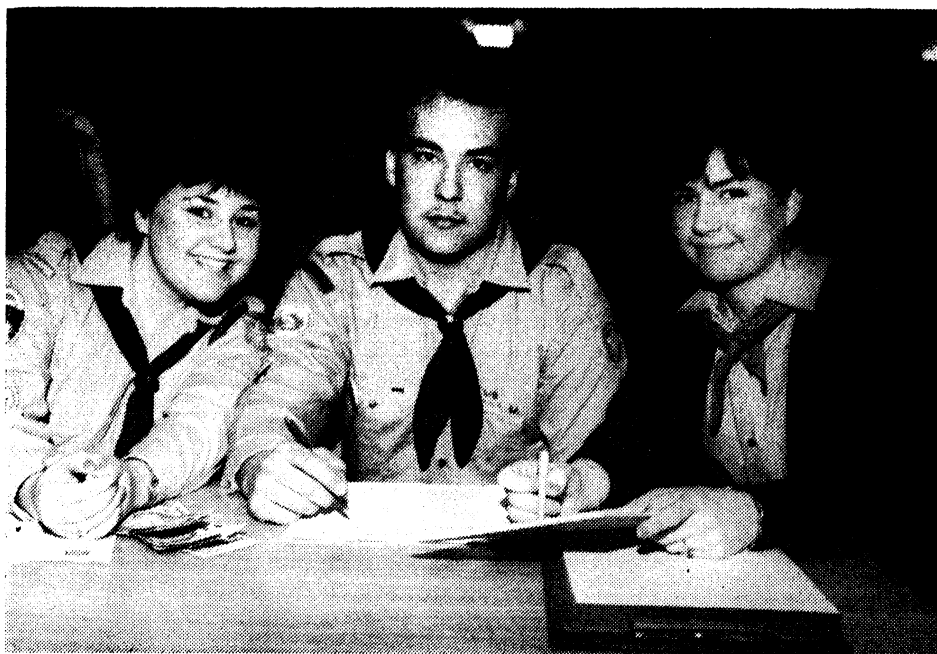
— пам'ятай! — її рука навіть у цей останній мент благословить тебе і твоє життя на даліше.

Може ти тепер далеко від Мами, бо ріка життя велика, сильна, непоборна, але Мама тобі завжди така близька, така болюче любя, дорога, укохана, така співучо мила! Мати... Мама... хто придумав це слово? Воно таке тепле, таке рідне, як колискова пісенька над тобою, коли ти був немовлятком.

Та час немилосердно біжить. На все він насилає зміни. Ніщо не лишається забутим, і ти... і все твоє міняється. Що було твоїм, стає чийось. Приходять новини. Приходять зміни. І добре, коли твоя Мама ціле твоє життя з тобою. Але... коли... знайомишся з самотою... пізнаєш лихо... приходять турботи, безсонні ночі, гіркі думки; коли приходять недуги, а за ними передчасна старість. От тоді.. тоді пригадується ота, тепер недосяжна, неповторна чарівниця-Мати. Тоді... ой, як часто думки звертаються до Неї! І так часто хотілося б побачити її, почути її голос, послухатися її порад, віддатися її ласкавим, таким уважним рукам. Ой, так, так!

Запам'ятай: все в нашому житті буває лише один раз. Так само і Мама. Не забувай: проминеться і... спогад. Один лише гіркий спогад, безсилий спогад і тяжке каяття. І вже тоді ніяка сила того, що минулося, тобі назад не поверне. А коли життя Мамине минеться, і сіра, холодна пустка огорне тебе безнадією, тоді тінь Матері стає такою великою, такою любячою, такою дорогою і близькою... а її вже нема! Мати — спогад. Болючий, тоскний, гнітючий: вже Мами нема. От тоді ти добре знаєш, що таке Мати. Це коротке, святе, сердечне слово — Мама — яке ж воно безмежно солодке, яке мило, яке незрівняно рідне і цінне! Тепер ти пригадуєш Мамин голос. Пам'ятаєш її сміх, її плач, її просьби, молитви? А може пригадуєш її гнів?.. як Вона повчала тебе? А тепер цього всього вже нема, не стало.

Мамо!.. Мамо, де Ти? Чому не тут, чому не зі мною?

Регістраційний стіл на 6-ому Все-
оцумівському З'їзді. Зліва: На-
талка Неліпа, Андрій Смиг і Ні-
на Сенник.

Ошава, Онтаріо
6 квітня 1985 р.

Фото Ів. Корця

Мама неповторна. Не клич, її вже ніде не знайдеш, її нема!

І де ти не був би, як довго не жив би, ти завжди згадуй про Неї. Пам'ятай про твою Матір! Ти можеш знайти в житті багато друзів, вірних, відданих тобі, може кращих, як рідний брат. Ти будеш мати жінку-дружину, — твоє неповгасиме кохання, твоя душа, твоя тінь, — але іншу, другу Матір — ніколи!

Вона для тебе одна, єдина на все твоє життя, назавжди...

Філадельфія, Понеділок — Вівторок, 11 -12
Вересня 1978 р. Б.

НЕСПОДІВАНКА НА БАБІНІ УРОДИНИ!

У неділю дід і я поїхали до Жовтого озера, недалеко від Пентиктону в Бритійській Колумбії. Як ми приїхали почали ловити рибу. Дід і я ловили, ловили і нічого не зловили. Ми хотіли їхати додому, але я сказав: "Почекай!" Хвилину пізніше щось зловилось на моїй вудці. Я почав тягнути і витягнув велику рибу — форель! Я почувався веселим.

Тоді ми поїхали додому зважили і поміряли її. Риба була 43 сантиметрів довжиною і важила 800 грам. Ми, тоді вибрали ікру і всі внутрішні частини.

Я зловив цю рибу на бабині уродини о 12:30 годині, 28 квітня.

Борис Дяконов
Пентиктон, Б. К., Канада

Олег ОРАЧ

РУКИ МАТЕРІ

О руки ті!
Вони вночі не сплять,
Оберігаючи рожевий сон дитяти,
З віків у вічність проліта земля,
Нас на руках тримаючи, як мати.
З чужих країв вертаючи домів
Після далеких мандрів і розлуки,
Цілуймо руки наших матерів,
Натруджені сумні, ласкаві руки.
Ці руки пестили, варили і пекли,
І сорочки нам шили й вишивали,
І підкидали в небо нас малих,
Щоб і в житті так високо літали.
Мов ластів'ят, лаштуючи в політ,
В любистковому літеплі купали,
І прикипали руки до воріт,
Коли між люди вперше випускали.
Ніщо не вічне — вічні матері...
Уже й тоді, як нікому стрічати...
Допоки сонце сяє угорі,
Вона живе — многотраждальна

мати.

ЛИСТИ ДО РЕДАКЦІЇ

Вш. п. редакторе!

Мені дуже сподобалась стаття Олександра Стовби в квітневому числі журналу (343) "Проліски на пам'ять маєстра" присвячена сл. п. Григорію Китастому. До речі, проліски є мої улюблені квіти.

Наталка Проненко
Торонто, Онтаріо

Вш. Редакторе!

До списку колишніх одумівців в Монтреалі, які закінчили університет чи коледж (див. "МУ" ч. 338, ст. 24) необхідно додати пропущене ім'я Олега Кобилецького, який закінчив відділ комерції.

З пошаною і привітом
Андрій Сторож

Монтреаль, Кве.
22 квітня, 1985 р.

Високоповажаний Пане Редакторе!

На еміграції є широко відомо про ініціативу та реалізацію молодечої організації ОДУМ в справі побудови репрезентативного пам'ятника Великому мученикові і патріотові українського народу св. пам. Митрополитові УАПЦ В. Липківському на терені США.

Цією патріотичною, відданою і християнською акцією організація ОДУМ заслужила на величезну пошану і подяку зі сторони всієї політичної української еміграції. Велика слава українській молоді, що так прикладно виконала свій священний та національний обов'язок перед українським народом.

Наближається велика історична дата 8-го травня 1985 року, 40-ва річниця повного розгрому німецького фашизму. Народи заходу і сходу будуть широко відзначати цей день визволення та перемоги.

Так само, український народ на рідній землі і українська еміграція, як невід'ємна частина його, будуть глибоко вшановувати великі жертви української нації, як наслідки брутальної окупації німецьких фашистів під час Другої світової війни.

А німці, ці монголи заходу, нанесли дуже багато нещастя цілому українському народові. І тому українська еміграція повинна повністю солідаризуватися в цей історичний день із українським народом.

В цей день треба обов'язково також пам'ятати про рабське життя та дуже тяжку працю нашої молоді під відзнакою "Остарбайтер" — східний робітник — на терені т. зв. "Третього Райху", отже Німеччини, в роках 1941-1945.

Українська молодь в більшості із земель центрально-східних України була примусово завезена на рабську працю до Німеччини. І тут в холоді, голоді, нужді та дуже тяжкій праці багато їх загинуло також в концетраційних таборах. А після

закінчення війни, багато сотень тисяч, хто залишився живим, було примусово репатрійовано на терен Советського Союзу. Ця українська молодь пройшла дуже тяжкий тернистий шлях свого життя.

Ми, політична українська еміграція, маємо перед собою величезний національний обов'язок про цю молодь згадати в нашій історії і ніколи не забувати.

А тому вважаю, що якраз організована молодь в рядах ОДУМ-у може виконати чергове завдання, якраз перед цією молоддю "Остарбайтер" і реалізувати почесний їм пам'ятник у формі видання репрезентативної книги під оригінальною відзнакою та назвою.

Вкінці 84-го року на сторінках часопису "Українські Вісті", м. Детройт, США, були уже поміщені цінні матеріали про цю молодь. Належить зібрати такий матеріал разом і доповнити ще іншим, а до того і фотознімки. Також є ще живі свідки того періоду на Заході, котрі зможуть включитися.

Це нове завдання для ОДУМ-у буде не легке, але священне і принесе опісля величезну славу та подяку щирі з сторони всієї української нації.

Бажаю Вам, всім, щирим патріотам співпрацівникам ОДУМ-у багато успіхів, доброго здоров'я та всього найкращого.

З глибокою пошаною
Валентин Стадніченко

Любек, Німеччина, 26. 4. 1985 року

ЖЕРТВОДАВЦІ НА РАДІОПРОГРАМУ "МОЛОДА УКРАЇНА" В ТОРОНТО

(за місяці березень, квітень травень 1985 р.)

Стефан Тимофій	\$50.00
Марта Савченко	50.00
в День матері у пам'ять покійної мами розстріляної більшовиками	
Людмила Мулевич	25.00
Євгенія і Борис Нестеренки	25.00
Олена і Юрій Лисики (Ошава)	25.00
у пам'ять батьків Андрія і Палажки Степанченків та брата Антона	
Катерина Мусій	20.00
Ольга Кучерявенко	20.00
у пам'ять чоловіка Івана	

За фінансову підтримку всім щиро дякуємо.

Головна Виховна Рада
Старших Виховників ОДУМ-у в Канаді

НА ПРЕСОВИЙ ФОНД "МОЛОДОЇ УКРАЇНИ" ЖЕРТВУВАЛИ:

Замість квітів на могили наших рідних складаємо на прес-фонд Молодої України 100 дол. в пам'ять:

Івана Лисих — помер на за- сланні (Котлас)	
Марії Лисих — померла в Україні	
брата Антона Лисих — помер в Україні	
Андрія і Палажки Степанченко померших в Канаді, місто Тан- дер Бей, Онтаріо.	
Нехай милосердний Господь оселить вас там де всі праведні спочивають.	
Юрій і Олена Лисих з ро- диною	\$100.00
Кредитова Спілка СОЮЗ, Торонто, Онт.	\$50.00
Під час відзначення дня уродин Віри Яремченко в Лондоні, Онта- ріо склали	
Борис Яремченко	\$30.00
Віктор і Галина Педенко	\$30.00
Михайло і Тетяна Педен- ко	\$20.00
Григорій і Дарія Яремчен- ко	\$20.00
Олена Яремченко	\$10.00
Павло Яремченко	\$10.00
У світлу пам'ять мого дорогого і незабутнього мужа о. прото- ієрея Тараса Славченка посилаю 25 дол. на пресовий фонд "МУ". пресовий фонд "МУ".	
Добродійка Олена Славченко з синами, Торонто, Онт.	\$25.00
Іван Дубилко, Торонто, Онт.	\$25.00
На нев'янучий вінок бл. п. бра- тів Івана і Віктора Чемерис скла- ли:	
Михайло і Олександра Середа, Торонто, Онт.	\$20.00
Василь і Галина Даниль- ченки, Торонто, Онт.	\$20.00
Степан Тимофій, Торонто, Онт.	\$20.00
Дмитро Павлишин, Кліве- ланд, США	\$20.00
Микола Кравченко, Ст. Ке- теринс, Онт.	\$20.00
Ірина Степова, Торонто, Онт.	\$20.00
Наталка і Григорій Проненко, з нагоди забави "Веселі вечери- ці" влаштованої танцювальним	

ансамблем "Веснянка", Торонто, Онт.	\$20.00
Варвара Логин, Гамільтон, Онт.	\$15.00
Замість квітів на могилу мого дорогого мужа Віктора Янчев- ського складаю 10 дол. на прес- фонд журналу Молода Україна.	
Дружина Марія з родиною, Ошава, Онтаріо	\$10.00
Ю. Кіпібіда, Торонто, Онт.	\$10.00
Микола Тищенко, Лондон, Онт.	\$10.00
Микола Шабельник, Рочестер, США	\$10.00
Іван Козачок, Монреаль, Кве.	\$10.00
А. Яцюк, Ворен, Міч., США	\$10.00
Олександр Антоненко, Філя- дельфія, США	\$5.00
А. Дячук, Чикаго, США	\$5.00
Катя Якута, Торонто, Онт.	\$5.00
Ніна Кузьменко, Лондон, Онт.	\$5.00
Людмила Решетняк, Торонто, Онт.	\$4.00

НОВИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ ПРИЄДНАЛИ:

В. Родак, Торонто, Онт.	— 2
В. Тимошенко, Торонто, Онт.	— 2
Пан Трус, Торонто, Онт.	— 1
О. Харченко, Торонто, Онт.	— 1

**Жертводавцям і прихильникам
"Молодої України" щира подяка.**

Редакція і адмін. "М.У."

ГУМОР І САТИРА

НЕ ПРОБЛЕМА

— Як гадаєш провести відпус-
тку?
— Відпустка для мене не проб-
лема.
— Як не проблема?
— Начальник вирішує, коли я
їду, дружина — куди.

— Твоя дружина все ще скар-
жить на нерви?
— Ні, лікар сказав їй, що нер-
возність — ознака старості.

НЕКОМПЕТЕНТНА

— Коли приготовані ці котле-
ти? — запитує відвідувач ресто-
рану.

— А я звідки знаю, — знижує
плечима офіціантка. — Я тільки
вчора на роботу вийшла.

ПОЯСНИВ

— Чого в тебе, Федоро, весь
час рот роззявлений?

— А що я даром золотого зуба
вставила?

ОПОРА

Хлопчик іде вниз по сходах,
тримаючи в руках миску з су-
пом.

— Помалу, не впади... — каже
мати.

— Ні, мамо, не впаду, я ж три-
маюся за миску.

НА МІТИНГУ

Довго і плутано говорив про-
мовець на одному мітингу. За-
лишився один слухач. Промовець
подякував йому, що слухав до
кінця. Слухач йому сказав: Не
дякуйте мені, я наступний про-
мовець.

СОЛІСТ

— Яка ваша професія?
— Я соліст.
— А де співаєте?
— Я не співаю. Я солю ка-
пусту, огірки й помідори.

МОЛОДЬ — МАЙБУТНЄ НАЦІЇ!

Допомагайте молоді

морально й

матеріально.

ОДУМ потребує

Вашої помочі!

Ціна 1.25 дол.
в США і Канаді

MOLODA UKRAINA

If not delivered please return to:

Box 40, Postal Station "M"
TORONTO, ONT., CANADA
M6S 4T2

**КРЕДИТОВА СПІЛКА "СОЮЗ" —
ПОВНІСТЮ ДО ВАШИХ ПОСЛУГ**

Запрошуємо Вас познайомитись із нашими фінансовими послугами і вибрати одну з них яка буде найбільше вигідна Вам. Чекові конта, ощадничі конта, Р.Р. С.П., Р.Г.О.С.П. (на закуп першої хати), різні позики, грошові перекази, чеки для подорожуючих, і багато більше. Ваша Кредитова Спілка має великий вибір фінансових послуг щоб задоволити Вашу потребу. Розраховуйте на нас із повним довір'ям на позики із найнижчими відсотками і дорадчу обслугову. Ми є Кредитова Спілка "СОЮЗ" яка є повністю до Ваших послуг. Звертайтеся до нас за всіма Вашими фінансовими потребами.

2299 Bloor St. West
Toronto, Ontario M6S 1P1 Toronto, Ontario M5T 2S6
Tel. 763-5575 Tel. 363-3994

9:30 am-6:00 pm	Понеділок	12 noon-5:00 pm	pm
9:30 am-6:00 pm	Вівторок	10:00 am-5:00 pm	pm
9:30 am-6:00 pm	Середа	10:00 am-5:00 pm	pm
9:30 am-8:00 pm	Четвер	10:00 am-5:00 pm	pm
9:00 am-3:00 pm	П'ятниця	10:00 am-7:00 pm	pm
9:30 am-8:00 pm	Субота	9:00 am-3:00 pm	pm

К О Н К У Р С 1 9 8 5

Щоб заохотити одумівську молодь писати до свого журналу оповідання, статті, поезію, проголошуємо конкурс на найкраще написані твори українською мовою. Нагороди будуть такі:

Перша	— 125.00 дол.
Друга	— 100.00 дол.
Третя	— 80.00 дол.
Четверта	— 60.00 дол.
П'ята	— 50.00 дол.
Шоста	— 40.00 дол.
Сьома	— 25.00 дол.

Жюрі робитиме рішення про належний мистецький рівень і загальну вартість поданих на конкурс творів.

Твори мають бути надіслані на адресу журналу "Молода Україна" до 31-го грудня 1985 року, під псевдонімом, а прізвище з псевдонімом мають бути подані в окремій конверті.

Нагороди є з відсотків нерухомого фонду журналу "Молода Україна". Цей фонд започаткували Федір і Надія Бойко в 1982 році. Тепер він нараховує 6,597 дол. що склали:

Федір і Надія Бойко	4.006 дол.
Андрій Степанченко	1.000 дол.
Головна Управа ТОП-у Канади	500 дол.
Ярослав і Тетяна Романишини	500 дол.
Колишня філія ТОП-у в Монреалі	201 дол.
Василь Шимко	100 дол.
Андрій Степовий	100 дол.
Іван Даценко	85 дол.
Дмитро Кірев	50 дол.
Родина Л. Мазурець	30 дол.
Ніна Яців	25 дол.

Відсотки з фонду будуть річно призначатися молодим авторам.

Центральний Комітет ОДУМ-у

S N I H HEATING & COOLING

ВОЛОДИМИР СНІГ
Власник

11 Marmora St.
LONDON, ONT. N5Z 1Z4

Telephone
(519) 432-1983